

Hắc Lang Ăn Bắp!

Contents

Hắc Lang Ăn Bắp!	1
1. Chương 1: Con Sói Đen Và Trái Bắp	1
2. Chương 2: Cuộc Rượt Đuổi Ngộ Nghĩnh	3
3. Chương 3: Tôi Mới Là Vợ Anh!	4
4. Chương 4: Trái Bắp Lắm Chuyện	7
5. Chương 5: Yêu, Mâu Thuẫn, Nhớ	9
6. Chương 6: Tình Dịch Xuất Hiện	12
7. Chương 7: Giẫm	14
8. Chương 8: Nút Thắt Được Tháo Gỡ	17
9. Chương 9: Cuộc Sống Mâu Hồng	20
10. Chương 10: Sói Già Trở Về	22
11. Chương 11: Xa Cách [1]	25
12. Chương 12: Xa Cách [2]	28
13. Chương 13: Tái Ngộ	32
14. Chương 14: Chúng Ta Là Oan Gia Yêu Nhau	36

Hắc Lang Ăn Bắp!

Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹ hiện đại, ôn nhu công x tình nghịch thụ, HE. Rating: 16+Số chương: 14 chương. Pairing: Âu Nguyên

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hac-lang-an-bap>

1. Chương 1: Con Sói Đen Và Trái Bắp

Trong bếp, tiếng chiên xào đồ ăn lép bép không ngừng, tiếng muống đĩa va vào nhau lách cách. Nổi bật trong khung cảnh đó là một dáng người cao tầm mét tám, làn da khá trắng, thần sắc lạnh lùng, chỉ tập trung vào nấu bữa sáng. Đúng thế, đó không thể là ai khác ngoài Âu Nguyên Khải. Ngoài phòng khách, Bối Nhi hét to vọng vào tận bếp:

” Khải ca, anh nấu xong chưa vậy? Em đói gần chết rồi. Trễ tiết cô Lâm thì anh không yên với em đâu” - Bối Nhi gõ liên tục vào mặt bàn, chau mày ngó đồng hồ, tư thế ngồi không yên.

“Xong rồi. Dẫn đôi lông mày ra rồi ăn nhanh đi.”

Bối Nhi vừa thấy đĩa đồ ăn, liền cầm cúi mức lia lịa. Nguyên Khải ngồi đối diện, cũng bắt đầu cầm muống lên dùng bữa. Chưa đến mười phút, Bối Nhi đã đẩy ghế, đứng lên rồi đi thẳng ra cửa, vừa lúc nói chào anh trai thì cũng biến mất tăm.

Trên bàn ăn lúc này, chỉ còn mỗi Nguyên Khải vẫn phong thái ung dung ăn từng chút, sau đấy thì xách cặp đến trường.

Ấu Nguyên Khải, 23 tuổi, sinh viên đại học trường T, ngành Y. Được trời ban cho vẻ ngoài hút hồn tất cả ai đi qua anh, vẻ mặt lúc nào cũng chỉ tập trung vào sách, tai đeo tai nghe, ngồi một góc ở thư viện.

Từ khi vào trường này, anh đã được chú ý bởi số điểm đậu tuyển sinh rất cao. Sau đó, mọi thông tin tất tần tât về anh đều đến tai các cô nữ sinh. Có được nét bảnh trai thiên phú đã đành, Nguyên Khải luôn gắn lên mình thần sắc lạnh lùng, không quan tâm mọi thứ xung quanh, điều này càng đồn không biết bao nhiêu trái tim nhảy cẫng lên vì anh.

Học giỏi, tài năng, đẹp trai, lạnh lùng, đôi khi hơi đáng sợ, điều này làm Nguyên Khải có cái biệt danh là “Hắc Lang” khoa Y.

Nguyên Khải là con một, mẹ mất, anh sống với ba. Ba anh là một người cực kỳ nghiêm nghị, có phần độc đoán. Từ nhỏ, ông ấy đã uốn nắn Nguyên Khải thành một đứa con trai đúng chuẩn. Tâm phải lạnh, tài phải xuất chúng. Đó là suy nghĩ của ông ấy. Và tất nhiên, Ấu Vũ đã thành công khi biến một thằng nhóc Nguyên Khải từng cười nói liên tục, thành một Hắc lang khoa Y. Quả thật ghê gớm.

Vì ông thường đi công tác xa, lại lo lắng không ai kèm cặp Nguyên Khải, liền cho Bối Nhi, là cô em họ của anh, đến sống chung, tiện thể trông chừng Tiểu Khải hộ ông. Bối Nhi đã mất hết ba mẹ, vì thế mà anh rất chiều chuộng Bối Nhi, anh là muốn mình có thể quan tâm bù đắp cho cô một chút gì đó sau những mất mát to lớn mà cô đã chịu đựng.

Đến trường, Nguyên Khải như một vầng hào quang, tuy nó không chói lóa, nhưng vẫn đủ sức ảnh hưởng đến ai đứng gần đó. Vẫn với vẻ mặt lạnh băng, anh bước vào phòng học.

Chỗ của Nguyên Khải đã được định sẵn ở phía cuối lớp, chỗ không ai ngồi, mà cũng không ai dám ngồi gần đó. Anh ta đúng thật đáng sợ. Tuy chẳng bao giờ có hành động thô bạo, nhưng ánh mắt bén như dao, liếc một cái khiến ai cũng phải rùng mình. Họ đều không tin được có người nào dám ngỗ nghịch với Nguyên Khải.

Điều mọi người không tưởng đó cũng thành sự thật. Vài phút trước khi lão Tôn vào, có một nam sinh chạy xộc vào lớp, vẻ mặt như chẳng để ý xung quanh. Hắn chạy ngay xuống phía cuối lớp, ung dung đến mức kéo cái ghế phía bên kia qua ngồi kế Ấu Nguyên Khải. Trước hàng trăm cặp mắt tò mò đang chĩa thẳng vào cả hai, hắn lập tức quay qua tăng hắng vài tiếng:

” Nhìn cái gì? Trên mặt tôi dính lọ nghe à? ”

Mặc cho cái tên thần kinh này nói gì, mọi người vẫn nhìn chăm chăm vào cả hai, chớp mắt liên tục, không thể tin được. Họ nghĩ tên này điên mất rồi mới không biết đang làm trò hề với Hắc lang.

Ấu Nguyên Khải lúc này mới có chút động tĩnh, tay quay quay cây bút thành một vòng đẹp mắt, nhìn về phía hàng trăm con mắt kia, âm thanh trầm thấp vang lên:

” Nhìn đủ chưa? ”

Tức thì, tất cả mọi người, ai nấy đều yên vị chỗ ngồi của mình. Một khắc cũng chẳng quay lại ngó nghiêng nữa. Tên làm loạn bắt đầu ngồi nghiêm chỉnh, tuy nhiên nét mặt vẫn cực kỳ nham nhở.

Hắn chẳng nói gì, chỉ ngoan ngoãn ngồi cạnh anh, cũng cầm một cây bút rồi quay vài vòng. Lúc này, Nguyên Khải khẽ ngó qua phía bên phải, trong mắt anh, tên nhóc này chỉ cỡ năm nhất, tóc nhuộm hạt dẻ, thấp hơn anh một cái đầu, tướng người khá nhỏ nhắn, có làn da trắng hơn cả anh.

Khuôn mặt nổi bật nhờ đôi mắt một mí nhưng to tròn với cái miệng chúm chím. Chân dung mà Ấu Nguyên Khải vừa vẽ ra đích thị là Ngô Kỳ, sinh viên năm nhất, ngành Báo chí.

2. Chương 2: Cuộc Rượt Đuổi Ngô Nghĩnh

Sau hôm tên Ngô Kỳ làm loạn, thì ngày nào hắn cũng đến phòng đó, và ngồi cạnh Nguyên Khải.

” Cậu là ngành Báo chí, qua đây làm gì?” - Nguyên Khải vẫn không nhìn Ngô Kỳ, mắt dán lên bảng.

” Tôi là thích ngành Y, nhưng năng lực lại không cho phép. Tôi đến đây tìm hiểu một chút, không tốt à?” - Ngô Kỳ lạnh lẽo đáp lại, mắt thì dán chặt vào gương mặt của Nguyên Khải.

” Cũng tốt.” - Nguyên Khải chột nhoeo miệng cười.

” Anh hứng thú với ngành này sao? Nghe đồn về anh lâu rồi, anh chắc giỏi lắm nhỉ?”

Mắt Ngô Kỳ vẫn không di chuyển, nhìn anh đến mức như muốn chồm tới và véo vài cái.

” Đủ để đếm xương của cậu.” Câu nói lập tức khiến sắc mặt Ngô Kỳ xám lại, thôi không nhìn chăm chăm vào anh nữa.

Vài phút sau thì đã thấy hắn gục trên bàn ngủ một giấc ngon lành.

Nguyên Khải bỗng tự hỏi, thái độ này có thật là cậu ta thích ngành Y không chứ?

Hầm hực một hồi lại không thêm để ý nữa.

Buổi tối, Bối Nhi cùng Nguyên Khải đang xem phim. Bối Nhi bỗng hỏi:

” Này, có phải cái tên Ngô Kỳ đầu xoắn kia đang theo đuổi anh không? ”

” Theo đuổi? Em có biết dùng từ không vậy? ” - Nguyên Khải nhìn Bối Nhi, hơi tức giận.

” Sao nào? Không phải theo đuổi thì là gì? Suốt ngày lẻo đẻo theo anh, khác ngành nhưng luôn ngồi cạnh anh trong phòng thuyết trình. Thật là kỳ lạ!”

Đang nhai hộp bắp rang ngon lành, Bối Nhi liền bị tước đoạt một cách không thương tiếc. Chưa kịp mếu máo thì đã thấy Nguyên Khải cùng hộp popcorn đi lên lầu mất tiêu

Sáng nay, Nguyên Khải không có tiết học. Như thói quen, anh liền đi vào thư viện, ngồi ngay chỗ thường ngày, tai nghe nhạc, mắt nhìn sách không rời.

Được một lúc thì cảm thấy đối diện như có ai đang nhìn mình, Nguyên Khải chột nghĩ: ” Chắc lại tên Ngô Kỳ phiền phức đó rồi ”.

Ngước lên thì đúng thật là vậy. Không những hắn đi một mình, mà trên tay còn cả đống sách xếp chồng. Nguyên Khải nhìn khó hiểu:

” Cậu đem sách đi đốt sao? Đọc hết chừng này à? ”

” Đâu, anh nhìn xem, là sách Y học mà. Tôi đọc làm gì chứ. Tôi là chọn lọc cho anh đọc đấy. Không phải kỳ này anh có một bài thi luận văn sao? ”

Nói xong liền trưng ra bộ mặt cười toe toét, hai mắt hí lại, trông cũng đáng yêu lắm.

Nguyên Khải hơi bất ngờ, tên nhóc này quan tâm đến mình như vậy, là có ý gì? Anh nhìn chăm chăm vào Ngô Kỳ, sau đấy nói cảm ơn rồi tiếp tục đọc sách.

Ngô Kỳ biết chắc Nguyên Khải chẳng để tâm đến anh, nên đã mang theo một cuốn truyện tranh, thấy Nguyên Khải chăm chú đọc sách rồi, anh cũng hí hửng lật từng trang truyện.

Đọc được nửa cuốn, Nguyên Khải mỏi mắt, định ngó quanh phòng thư viện cho thư giãn, thì chứng kiến được một cảnh hài hước.

Ngô Kỳ tay cầm cuốn truyện, mắt vẫn dán vào đó, nhưng hai môi thì cắn chặt lại, đôi mày hơi chau vào nhau, nhìn thật khó hiểu.

” Này, cậu bị đau bụng hả? Mặt nhăn như...khỉ thế? ” - Nguyên Khải vừa hỏi vừa phì cười.

Ngô Kỳ lúc này mới ngước lên nhìn anh, chớp mắt vài cái, liếm đôi môi đã bị cắn đến đỏ hồng rồi trả lời:

” Tôi không có đau bụng, tôi cũng không phải..là khi.”

” Thế thì sao đọc truyện tranh mà vẽ mặt như vậy?” - Nguyên Khải bồn chồn hỏi tiếp.

” Tôi sợ cười sẽ làm phiền anh, anh không học được. Tôi chỉ đang nhin cười thôi, quả thật truyện tranh này hài quá đi mất ” - Nói xong liền che miệng lại cười khúc khích.

Nguyên Khải nhìn cậu, khoe miệng cũng cong lên theo Ngô Kỳ, thuận tay liền sờ sờ vào đầu cậu ta:

” Tôi học xong rồi, cậu cứ cười thoải mái. Tôi không phiền. ”

Ngô Kỳ bị nắm ngón tay thon dài, rần rở kia chạm vào, mặt cậu liền đỏ sắn, đỏ ửng đến tai, cúi đầu lấp bắp:

” Thật à? Thế tôi đọc tiếp nhé?”

Nguyên Khải cười, bảo ừ.

Bên ngoài, đang là mùa mưa, mưa không ngớt. Mưa lạnh đến thấu xương, từng giọt nước đọng lại trên cửa kính, làm hoen mờ đi khung cảnh bên trong.

Và như thế, không ai được chứng kiến một cảnh tượng vô cùng ấm áp của hai người trong thư viện, đơn giản là một người với gương mặt đỏ hồng, chỉ cầm cúi đọc truyện, một người lại hơi nghiêng đầu, tay chống cằm, nhìn người đối diện. Như thế ngoài kia đang là mùa đông lạnh giá, thì trong này là mùa xuân với muôn hoa nở rộ.

3. Chương 3: Tôi Mới Là Vợ Anh!

Những ngày qua, Ngô Kỳ hình dáng mất tằm, chẳng đến lớp thuyết trình, cũng không mò vào thư viện mà đem cả đồng sách làm trò hề nữa. Nguyên Khải bỗng thấy hơi hụt hẫng, cảm xúc bị trống trải, không lẽ anh thích có người đến làm phiền? Anh thật đúng kỳ quái.

Còn về tên nhóc đầu xoắn kia, hẳn đang hí hoáy viết viết, tính tính, miệng lại còn lẩm nhẩm không ngừng. Hóa ra cậu đang ôn cho kỳ thi sắp tới.

Chỉ là ôn bài thôi nhưng trên bàn đầy tập vở, bút chì ở đây, bút mực lại vắng đến góc bên kia. Thật bừa bộn!

Đỗ Phi, bạn cùng phòng với hắn bước vào đã cau mày, huých vào lưng hắn một cái:

” Bừa bộn quá thằng quỷ này, cậu muốn chết hả? Có dọn lại cho gọn tí không thì bảo?”

” Rồi rồi, tí tớ sẽ dọn. Cậu không thấy tớ đang khốn khổ với đồng bài này sao mà còn hoành học tớ. ” - Ngô Kỳ meo mào rõ là khổ.

” Ừ, vậy có cái gì không hiểu thì hỏi, tớ giải cho mà biết!” - Tiếng cười nghe có vẻ tự hào thái hóa, Ngô Kỳ chẳng thèm để ý mà tiếp tục hí hoáy ghi chép.

Một tuần sau, gương mặt trắng hồng kèm theo nụ cười nham nhở của Ngô Kỳ cũng xuất hiện trước mặt Nguyên Khải. Cậu chưa ngồi xuống thì đã nghe âm thanh cao vút cất lên:

” Hề lô, này Nguyên Khải, mấy ngày vừa rồi không thấy tôi, anh có nhớ tí nào không?”

” Tôi nhớ trò hề của cậu!” - Nguyên Khải ngó cái tên đối diện, nhovn miệng cười gian.

” Trò hề á? Anh thật quá đáng nha. Tôi là muốn anh nhớ tôi.” - Ngô Kỳ nhảy dựng lên trong rất buồn cười.

Nguyên Khải không trả lời, thuận tay đẩy cuốn truyện Conan mới ra về phía Ngô Kỳ. Cậu tròn mắt nhìn cuốn truyện, rồi lại nhìn sang Nguyên Khải, mắt chớp chớp:

” Anh mua cho tôi? Anh tặng tôi? Nguyên Khải, cái này là của anh tặng cho tôi, phải không?”

” Là em tôi không đọc thể loại này, nhớ lại hôm bữa thấy cậu thích thú với nó, liền đem cho cậu.” - Nguyên Khải vẫn nét mặt lạnh băng, trả lời.

Ngô Kỳ cầm cuốn truyện sẫm soi, lật qua rồi lật lại, ngó thật kỹ, nâng niu cũng thật nhẹ nhàng. Tưởng như đó là một quả trứng sẽ vỡ nếu bị va chạm mạnh. Sau đó lại nhìn Nguyên Khải:

” Cảm ơn anh đã tặng tôi. Tôi rất thích, cực thích nó a.”

” Không cần cảm ơn, tôi chỉ nghĩ sách không đọc mà vứt xó thì uổng phí quá. ”

Nói xong lại cong lên nụ cười gian tà của một con sói.

Ngược lại, Ngô Kỳ thật lạ, không hề nhảy dựng lên đối kháng đáp trả lại Nguyên Khải mà chỉ ôm cuốn truyện, đến mức không dám sờ nắn, sợ rằng nó sẽ cong mép mất.

Tuần thi gay go cũng trôi qua, Ngô Kỳ lúc này khoái chí, vươn vai vài cái, uốn éo cái thân hình nhỏ nhắn, miệng luôn cười toe toét đập vai mấy thằng bạn hỏi thăm rồi rít. Cậu đi đến đâu, cũng trưng ra bộ mặt cười híp mắt không thấy mặt trời.

Xuống cantin, Ngô Kỳ thuận miệng gọi một tô mì với chai sữa bò, đi ngay đến một bàn ăn gần đó. Cậu ngồi xuống, ngó quanh phòng ăn một lượt, không thấy Nguyên Khải, liền cúi xuống hút lia lịa từng sợi mì còn bốc khói nghi ngút.

Đỗ Phi cùng Tiêu Vân đi đến, ngồi cùng bàn với Ngô Kỳ. Cả ba nói chuyện rất vui vẻ.

Đột nhiên Đỗ Phi như sực nhớ điều gì, a lên rồi nói một tràng:

” Đúng rồi, biết gì không? Trong trường đang có tin đồn Hắc lang Nguyên Khải hẹn hò với hoa khôi An Dĩnh đấy, ôi thật là xứng đôi, Tiêu Vân ha!”

” Đúng ý, thật ghen tị quá mà. ” - Tiêu Vân chép chép cái miệng, liên tục tán thưởng cho sự đẹp đôi của họ.

Bầu không khí bỗng dưng lại, xám xịt, Đỗ Phi huých tay Tiêu Vân, không hẹn mà cùng ngó qua Ngô Kỳ, rùng mình trước đám mây đen đang hiện trên đầu cậu, thoáng hoảng hốt. Cả hai cùng cất tiếng:

” Ngô Kỳ, cậu ổn chứ? Không khỏe sao? Tụi tớ đưa cậu lên phòng y tế nhé? ”

” Không cần, tớ muốn hai cậu kể lại rõ ràng chuyện của Nguyên Khải với An Dĩnh.” - Lời nói rít qua kẽ răng của Ngô Kỳ, làm khiếp sợ hai con người đối diện.

” Được rồi, hiện đang có tin đồn hai người đó hẹn hò, là An Dĩnh để ý Nguyên Khải, An Dĩnh mở lời trước, Nguyên Khải lúc đầu không tỏ ra thái độ gì, mấy ngày sau thì đã thấy họ tay trong tay rồi ” - Tiêu Vân bình tĩnh kể lại chi tiết sự việc.

Ngô Kỳ không nói một lời, hung hăng đẩy chiếc ghế ra xa đến mức chạm vào chiếc ghế bên kia, đi khỏi phòng ăn. Trên bàn, chỉ còn hai con người với gương mặt trắng bệch, nhẵn mặt khó hiểu.

**

Trong văn phòng hội học sinh lúc này, Nguyên Khải đang bận rộn với tập hồ sơ trên bàn. Vì là một sinh viên mẫu mực, được tất cả thầy cô ưng ý, nên họ đã bầu anh làm Chủ tịch hội học sinh. Điều đó đồng nghĩa với việc Nguyên Khải không khi nào rảnh rỗi.

An Dĩnh sau khi tan lớp, liền chạy qua văn phòng nơi anh làm việc, ngồi kế bên luôn miệng kể chuyện. Chính xác với cái danh hiệu hoa khôi, cô rất đẹp.

Khuôn mặt trái xoan, đôi mắt lại to tròn, cứ long lanh ánh nước, hút hồn cực kỳ. Đôi môi được phủ lên lớp son màu đỏ rượu trong rất quyến rũ, cười lên tức khắc như mặt trời đang tỏa sáng khắp phòng.

” Hôm nay lão Lâm thật khó chịu, như là vừa bị vợ ông ấy cho một trận vậy. Em đã bị hứng một trận khổ sở...” - An Dĩnh phồng má, mè nheo với Nguyên Khải.

” Thế à? Thầy ấy lúc nào cũng vậy mà. Coi như ông ấy đang tập cho em bớt tính nhõng nhẽo đi.” - Nguyên Khải mắt vẫn nhìn tập hồ sơ.

An Dĩnh nghe vậy càng chau mày, lay lay tay Nguyên Khải: " Này em đói rồi, chúng ta đi ăn nhé?"

" Được."

Hai người đang tay trong tay, sánh bước ra đến cửa, thì gặp Ngô Kỳ đang trong tình trạng bất ổn, hàm hực đi tới. Ngô Kỳ ngược mặt lên, nhìn chăm chăm vào đôi tình nhân trước mắt mình, cả cơ thể như bị đông cứng.

Phải mất đến vài giây, Ngô Kỳ mới lấy lại nhịp thở, bất giác gật đầu như phản xạ, tuy đôi chân lại nhấc lên không nổi.

" Ngô Kỳ, đang rảnh sao? Đi ăn chung không?" - Nguyên Khải mở lời rất tự nhiên.

" Anh bảo...ừm...đi ăn chung với hai người sao?" - Ngô Kỳ hỏi, mắt liếc qua An Dĩnh.

" Phải! An Dĩnh, em không ngại đâu nhỉ? " - Nguyên Khải nói qua cô, cười hiền hòa.

" À không sao, chúng ta cùng đi đi, em đói rồi. " - Nói rồi An Dĩnh liền kéo tay Nguyên Khải đi trước.

Trên hành lang lúc này, có một cặp tình nhân, họ đang sánh bước với nhau, cười nói ríu rít, phía sau họ lại là một bóng người bị che khuất sau ánh sáng, cúi mặt lầm lũi bước đi, thật cô đơn.

Sau khi ăn xong, Nguyên Khải có việc phải đi trước. Lúc này chỉ còn hai con người, một người thần sắc đanh đá, lấy muỗng quậy ly nước hoa quả, mắt ngó thẳng người đối diện, cười nhẹ.

Còn người kia sắc mặt lạnh băng, có phần hơi hung hăng, tay chõng cằm, nhìn ra ngoài cửa sổ.

" Cậu là Ngô Kỳ, năm nhất ngành Báo Chí phải không?"

" Phải! " - Ngô Kỳ trả lời, mắt không liếc qua An Dĩnh một cái.

" Haha...Sao lại không nhìn tôi mà nói chuyện? Cậu vô lễ với đàn chị thật đấy" - An Dĩnh cười nhạt, châm chọc cậu.

" Tôi không nhìn, là vì tôi xem chị như không khí, thật chẳng có gì để mà phải ngắm. Còn chị, trong lòng chắc đang nổi cơn oán hận gì tôi chẳng?" - Ngô Kỳ không vừa, nói khích cô.

" Đúng thế. Tôi là đang nhìn xem người trước mặt tôi đây có gì nguy hiểm không, để mà còn liệu giữ người yêu cho chặt một tí. Không lại bị cướp mất. Haha" - An Dĩnh vẫn cái giọng điệu đanh đá, tiếp lời.

Ngô Kỳ nhìn thẳng cô, gương mặt bằng lặng, không gợn chút cảm xúc, khóe miệng cong lên đủ để nhìn thấy một nụ cười gian manh:

" Chị không biết điều này đâu nhỉ? Tôi, Ngô Kỳ, sinh viên năm nhất, ngành Báo Chí, sẽ cướp Hắc lang trên tay tân Hoa khôi của đại học T vào một ngày sớm nhất. Đến khi đó, tôi hi vọng chị sẽ chúc mừng chúng tôi hạnh phúc dài lâu."

Nói xong liền cất bước đi, để lại một mình An Dĩnh, đôi mày chau lại, tay nắm chặt, làm cho bàn tay trắng bệch đi, mắt vẫn nhìn bóng dáng Ngô Kỳ biến mất sau cánh cửa.

Tít tít! Điện thoại của Nguyên Khải rung lên mấy hồi, có tin nhắn, là từ Ngô Kỳ. " Sân thượng, ngay lập tức, tôi đợi!"

Nguyên Khải nheo mắt, nhúu mày khó hiểu không biết tên nhóc này lại định làm trò gì nữa. Đoạn bỏ điện thoại vào túi, liền đi lên sân thượng.

" Này, cậu đứng sát mép đó làm gì hả? Định rơi tự do từ đây xuống? " - Tiếng gió trên sân thượng đã át đi một phần giọng nói của anh.

Ngô Kỳ quay qua, gương mặt trong thật đáng sợ. Ngô Kỳ cười với anh, cười rất nhẹ, từ từ đi đến chỗ Nguyên Khải.

" Nếu tôi rơi tự do từ đây xuống, anh có cứu tôi không? " - Ngô Kỳ hỏi.

" Sao? Từ đây xuống? Nếu cậu dám nhảy, tôi sẽ không dám lơ cậu. " - Nguyên Khải bị câu hỏi của Ngô Kỳ dọa, thoáng giật mình.

” Được ”

Nói xong cậu liền bước nhanh đến lan can, thuận tay ấn lấy lực rồi nhảy chốc lên. Nguyên Khải chưa kịp hiểu chuyện gì, liền chạy lại níu Ngô Kỳ, khiến cả hai chao đảo rồi ngã ra đất.

Tư thế lúc này làm cho Ngô Kỳ đè lên Nguyên Khải, anh bị ngã ngửa, hơi đau phía lưng, liền chau mày khó chịu. Song, anh nhìn Ngô Kỳ, mắt cậu vẫn nhắm tịt, cái mũi nhăn lại, tay nắm chặt vai anh. Nguyên Khải ngồi dậy, từ từ đỡ Ngô Kỳ dựa vào tường, anh lay lay cái tay cậu, cảm thấy tay cậu rất lạnh.

” Cậu điên à? Tôi nói đùa, cậu lại thử thật. Còn ai ngốc như cậu không? ” - Nguyên Khải không kiềm được, tức giận mắng.

Ngô Kỳ lúc này đã mở mắt ra, nhìn chăm chăm vào anh, nắm tay thả lỏng, bàn tay lúc này đã hồng trở lại, cậu run rẩy:

” Tôi chỉ muốn đứng thử thôi, không ngờ cảm giác thật đáng sợ. Tôi còn tưởng mình tiêu rồi.”

” Ngốc tử! Cậu không ổn sao? Thi không tốt à? ” - Nguyên Khải cười hiền với cậu, sờ sờ cái đầu tóc xoắn màu hạt dẻ kia.

” Tôi thi rất tốt. Tôi là...đang thất tình.” - Ngô Kỳ nói rất nhỏ, nhỏ đến mức Nguyên Khải chỉ nghe được hai chữ thất tình thôi.

” Thất tình? Cậu đã thích ai rồi? ” - Nguyên Khải hỏi, xong lại giật mình, anh hỏi câu này không phải là quá nhạy cảm sao, trong lòng anh rõ ràng là biết Ngô Kỳ thích ai rồi mà..

” Phải! Tôi thích anh, Nguyên Khải ” - Ngô Kỳ điềm tĩnh nói, rõ ràng, rành mạch. Sau liền đứng dậy, phải phải quần áo, hít thật sâu rồi nói tiếp:

” Nguyên Khải, tôi nói cho anh biết. An Đình, cô ấy là bạn gái anh. Còn tôi, Ngô Kỳ, mới là vợ anh! Đã hiểu chưa?”

Câu cuối Ngô Kỳ lên giọng nghe thật đanh đá.

Nguyên Khải cũng đứng dậy, đối mặt với cậu, hai tay khoanh trước ngực, neho mắt nhìn Ngô Kỳ. Một lúc lâu, Ngô Kỳ cảm thấy có gì không đúng, liền cúi đầu một góc 90 độ che đi hai má đỏ ửng đến tai, hai tay đan vào nhau thật chặt, môi mím lại bối rối.

Bỗng cậu cảm thấy như có hơi thổi phả vào tóc, rất nhẹ, rất nóng. Ngược lên đã thấy Nguyên Khải đứng sát cậu từ bao giờ. Mặt Ngô Kỳ lúc này chẳng khác gì quả cà chua chín mọng, mắt chớp liên hồi:

” A! Nguyên Khải...anh đứng sát như vậy là có ý gì?”

Nguyên Khải vẫn không mở miệng, hai tay kéo cậu ngã vào lồng ngực, ôm chặt.

” Có ai tỏ tình mà giọng điệu đanh đá đáng sợ như vậy chưa? Trên đời này chắc chỉ có mỗi Nguyên Khải này là chấp nhận thôi.” - Tay anh vẫn ôm chặt Ngô Kỳ, lại lần nữa xoa đầu cậu, tóc Ngô Kỳ rất mềm, anh rất thích.

Ánh mặt trời nhàn nhạt, chiếu vào hai người, đủ tỏa sáng cho hình ảnh ấm áp này. Ở đây, bức tường bốn phía, cánh cửa, bầu trời, ánh nắng, tất cả đều được chứng kiến tình cảm của hai người bọn họ đang dần lấp đầy, từng chút, từng chút một.

4. Chương 4: Trái Bắp Lắm Chuyện

Từ sau cái ngày Ngô Kỳ đòi rời tự do và Nguyên Khải bỗng ôm cậu rồi chấp nhận luôn cả lời tỏ tình quái đản kia, cả hai người ít gặp hơn.

Nguyên Khải bận rộn thì không nói đến, còn cái tên gây ra chuyện kia thì lại trốn mất tăm. Hấn ngại? Không thể nào!

Cái tên mặt dày như mấy lớp bê tông ấy, chuyện gì cũng dám nói dám làm, cả gan cướp người yêu của hoa khôi danh đá nổi tiếng của trường, thế mà bây giờ lại trốn biệt trong phòng, ngại ngủ mà núp dưới đồng chăn gối.

" Này Ngô Kỳ, cậu lại bị làm sao hả? Sao cậu như con gái vậy, bệnh gì cứ cách mấy ngày là nằm một đồng, hôm thì nổi giận đùng đùng mặt đỏ như cà chua? "

Đỗ Phi kéo mền gối qua một bên, lôi Ngô Kỳ ngồi dậy.

" A...tớ tớ chẳng biết nữa. Phi Phi, cậu có thấy ai nằng nặc đi tỏ tình xong rồi lại trốn luôn như tớ không? "

" - Mặt Ngô Kỳ méo xẹo, hai mắt thâm quầng như mắt ngủ hai đêm.

" Haha..Ngô Kỳ, cậu nói cậu tỏ tình xong lại trốn á? Mặt cậu rõ là dày như bê tông cốt thép mà bây giờ ngại ngủ? Thật không tin được." - Đỗ Phi ôm bụng cười lăn trên giường mấy vòng.

Ngô Kỳ thấy cảnh tượng đó, tức giận tung một cú đập Đỗ Phi bay thẳng xuống đất, hừ một tiếng rõ to: " Kệ tôi nhé đồ Đỗ Phi dở hơi! "

Đỗ Phi đỡ không được cú đập kia, lồm cồm bò dậy, mặt nhăn nhó, tay xoa xoa cái lưng: " Cậu...cậu không cần thẹn quá mà ra tay nặng như vậy. Tớ vào là muốn nói một chuyện. E hèm, hôm nay, tớ biết được một chuyện, cậu muốn nghe không? "

Ngô Kỳ nằm uể oải, xua xua tay: " Một là nói, hai là thêm một cú nữa. "

" Này, đừng có tí là bạo lực học đường. Được rồi, chuyện là...Nguyên Khải chia tay An Dĩnh rồi! " - Đỗ Phi nói với giọng cực kỳ nghiêm túc, mắt nhìn chăm chăm vào Ngô Kỳ, chờ cậu phản ứng.

Nghe đến tên Nguyên Khải, Ngô Kỳ mở to mắt, nghe tiếp bốn từ chia tay An Dĩnh, cậu lập tức bật dậy một góc 90 độ, ngó Đỗ Phi ra hiệu: " Cậu vừa nói là thật sao?"

" Thật một trăm phần trăm. Cậu không tin thì đến hỏi anh ấy đi. " - Đỗ Phi lúc này đã nằm lăn ra giường, mắt hơi nhắm lại.

" Cảm ơn cậu, Phi Phi, cậu đúng thật là thằng bạn dễ thương nhất đây " - Nói xong liền chồm qua ôm Đỗ Phi, sấn lại gần định hôn má thì bị Đỗ Phi cho một cú bay xuống đất.

Quả là gieo gió gặt bão.

Ngô Kỳ dường như không cảm thấy đau đớn, ngược lại, cậu hăng hái chạy đi tìm Nguyên Khải. Chạy qua phòng thuyết trình, không có.

Mò qua thư viện, cũng không nốt. Ngô Kỳ sực nhớ đến văn phòng hội học sinh, năm phút sau đã thấy hấn đứng trước cửa. Ngô Kỳ không gõ cửa mà đi thẳng vào, thấy Nguyên Khải đang ngồi ghi ghi chép chép, hấn liền đi nhanh ra sau anh.

" Khải Khải, có biết ai đây không? " - Ngô Kỳ lấy hai tay che mắt Nguyên Khải, cười tươi rói.

Nguyên Khải bị dọa đến giật mình, lúc này mới biết có người vô phòng. Anh lấy hai tay mình chạm lên hai tay của tên kia.

Tay Ngô Kỳ nhỏ hơn anh nên hoàn toàn nằm gọn trong lòng bàn tay Nguyên Khải. Ngô Kỳ chỉ thấy hơi ấm được truyền qua rất nhanh, gương mặt nhanh chóng đỏ lên.

" Là ai thế? Đừng dọa chết tôi như vậy... Tôi vẫn còn một cậu người yêu cần phải dạy bảo. " - Nguyên Khải giả giọng run run, sau đấy lại cười ra tiếng.

Ngô Kỳ bỏ hai tay xuống, vòng qua cổ anh, đưa gương mặt gần lại: " Em rất ngoan rồi, không cần dạy bảo nữa đâu! "

" Em gian manh, em chưa ngoan." - Nguyên Khải cười, nụ cười thật ấm.

" Ngoan với anh là đủ lắm rồi, em không thể ngoan với người khác được, hehe"

Ngô Kỳ vẫn trưng ra bộ mặt ngây ngô, ngoan ngoãn đến mức làm Nguyên Khải muốn gần thêm chút nữa mà hôn vào hai cái má đỏ hồng kia.

” Anh chia tay An Dĩnh như thế nào? Mà sao anh lại hẹn hò với cô ấy chứ? ” - Mặt Ngô Kỳ bỗng đổi sắc, thanh âm trầm xuống, xen lẫn chút hờn dỗi.

” À, anh bảo chia tay, và thế là chia tay. Còn hẹn hò sao? Là vì...Hừmm, khi An Dĩnh bảo thích anh, anh chẳng hề quan tâm, nhưng cô ấy khá là đáng giá, dùng mọi cách để anh chú ý đến. Bỗng một hôm, anh lại nghe bảo cô ấy đã chán anh, thay đổi đối tượng là tên nhóc năm nhất, ngành Báo Chí, tóc xoăn màu hạt dẻ. Anh biết ngay không ai khác ngoài em. Lúc đó, anh đã hẹn cô ấy ra và bảo chúng ta hẹn hò đi. Đơn giản là anh không muốn em phải hẹn hò với An Dĩnh, điều đó làm anh thấy khó chịu. Thế đấy ”

Nguyên Khải từ tốn giải thích toàn bộ sự việc.

Ngô Kỳ nghe xong, chớp mắt hai cái, liền che miệng nén tiếng cười: ” Anh đã ghen đấy hả? Haha không tin là anh ghen đấy nhé, Nguyên Khải! ”

Nguyên Khải bị cậu trêu một phen, mặt hơi đỏ, tăng hắng giọng: ” Ừm, anh đã ghen, nhưng rất đường hoàng. Còn em? Ghen đến mức nói thẳng với đối phương là mình sẽ cướp đi người yêu hiện tại của cô ấy? Haha Ngô Kỳ, em cũng không vừa tí nào ”.

” Phải phải, lúc đấy em đã rất ghen, sau này cũng thế, em là đứa rất dễ ăn giấm, dễ ghen, lắm chuyện và đủ thứ rắc rối khác. Anh liệu mà tập chịu đựng đi là vừa.”

Ngô Kỳ vừa nói vừa véo vào hông Nguyên Khải một cái, sau đấy le lưỡi lêu lêu anh.

Chiếc lưới nhỏ đó rất nhanh đã bị Nguyên Khải cuốn vào trong, trong một phút, Ngô Kỳ như bị đóng băng, cả người tê dại đi từng chút, mắt nhắm chặt lại, nhịp thở ngắt quãng. Không lâu sau,

Nguyên Khải đã chịu bỏ Tiểu Kỳ ra, vừa lúc thấy gương mặt ai kia đỏ bừng, trông đáng yêu lắm.

” Anh chỉ e là em không chịu nổi sự đào hoa của anh thôi, Tiểu Kỳ à. ” - Nguyên Khải cười gian lắm, nụ cười của sói quả thật không bình thường.

5. Chương 5: Yêu, Mâu Thuẫn, Nhớ

Tên nhóc Ngô Kỳ, đầu óc đơn giản, suy nghĩ mọi chuyện rất trẻ con, không ít lần làm Nguyên Khải phải đau đầu vì cậu.

” Này, anh đang làm gì đó? Em đói.”

” Này, anh đang ở đâu? Em muốn gặp anh! ”

” Nguyên Khải, rốt cuộc anh đang ở với ai hả? Định không trả lời em?”

” Nguyên Khải, em giận anh.! ”

Một loạt tin nhắn và cuộc gọi nhỡ nhảy đến số điện thoại Nguyên Khải chỉ cách nhau vài phút, mặt bàn được trận rung liên hồi.

Cánh cửa phòng mở ra, Nguyên Khải bước đến bàn làm việc, sự mệt mỏi hiện rõ trên khuôn mặt anh. Chẳng là hôm nay cả hội đồng học sinh họp để bàn chuyện tổ chức Lễ chào mừng sinh viên mới, đến tận chiều mới tan họp.

Sau khi đánh xong danh sách phân công dài ngoằng, Nguyên Khải vào phòng tắm rửa, thay đồ. Vòi nước được anh mở hết cỡ, xối thẳng xuống toàn thân, mái tóc, gương mặt anh mờ nhạt trong dòng nước. Nước rất lạnh, làm anh tỉnh táo hơn một tí. Tắm xong, anh vừa lau khô tóc, vừa đến bàn, thuận tay cầm điện thoại lên kiểm tra.

Bốn tin nhắn. Năm cuộc gọi nhỡ.

Hóa ra tên nhóc đơn giản này vẫn còn chút lòng thương người nên không gọi nhắn đến hư máy của Nguyên Khải.

Nguyên Khải mở lần lượt từng tin nhắn ra, đọc cẩn thận. Từng câu chữ đều hiện trong đầu anh, làm đôi mày nhíu lại, trên mặt thoáng chút khó chịu. Anh không nhắn tin mà gọi thẳng đến số máy Ngô Kỳ. Rất nhanh, anh đã nghe được cái giọng trong trẻo cao vút ở đầu dây bên kia:

” Anh..., anh anh đã làm gì hôm nay? ”

Nguyên Khải im lặng vài giây, hít thật sâu rồi thở ra, nói:

” Em có chuyện gì sao? Anh vừa họp hội đồng học sinh về, vẫn chưa được ăn gì...Lại nghe em tra khảo như vậy, thật đau lòng, em biết không?”

Ngô Kỳ ở đầu dây bên này không hiểu là đang suy nghĩ gì, môi mím nhẹ, tay siết cái điện thoại, nhỏ giọng:
” Anh ở nhà đợi em! ”

Nguyên Khải vừa kịp nghe xong câu nói của cậu thì điện thoại đã ngắt tín hiệu, anh thở dài đặt điện thoại xuống, leo lên giường nằm lăn ra thoải mái, mắt nhắm hờ.

Mười lăm phút sau, tiếng chuông cửa reo lên, liên tục. Nguyên Khải bị tiếng chuông kia làm cho tỉnh giấc, anh ngồi dậy dựa vào thành giường, tay dụi mắt, rồi lại xoa trán. Khi đã tỉnh hẳn, anh mới xuống dưới nhà, mở cửa.

Cạch! Cửa được mở ra.

” Nguyên Khải, anh mệt lắm sao? Đói rồi phải không? Đợi em một chút nhé!”

Cửa vừa mở, Ngô Kỳ một tay đẩy hẳn cánh cửa ra, một tay xách rất nhiều đồ...ăn, đi thẳng vào nhà.

Nguyên Khải đứng im tại chỗ, đưa ánh mắt khó hiểu nhìn Ngô Kỳ, vài giây sau thì theo cậu vào nhà. Anh ngả lưng trên ghế sofa, hướng tới Ngô Kỳ, nói:

” Em...em xông vô nhà người ta như vậy là phạm luật, biết không hả? Em vừa đi mua đồ ăn sao, Ngô Kỳ? ”

” Nhà anh là nhà em, là nhà chúng ta mà nhỉ, hehe. Phải, em vừa ghé qua cửa hàng mua vài thứ nấu cho anh ăn. Không phải nãy anh bảo chưa ăn gì đó sao, em sợ anh chết vì đói...”

Ngô Kỳ miệng vừa nói, tay vừa loay hoay đủ thứ trong bếp.

Nguyên Khải nghe vậy, bỗng cảm động, đi thẳng vào bếp, đứng sau Ngô Kỳ, vòng tay qua eo cậu: ” Không ăn đồ ăn, anh vẫn sống được. Tin không? ”

” Làm sao được? Anh...đâu phải là thần haha ” - Ngô Kỳ phì cười.

” Thức ăn ăn hoài sẽ hết, hết lại phải đi mua. Còn em, ăn hoài không hết, còn rất ngon nữa! Anh chẳng lo chết đói. ” - Nguyên Khải ôm cậu chặt hơn, cười gian manh.

” Anh...anh nói lung tung gì đó. Em đang cầm dao đấy, anh có tin ngày mai trên báo có tin tại ngôi biệt thự, có một anh chàng đẹp trai bị chết thảm thương không?”

Ngô Kỳ cầm con dao, quơ qua quơ lại dọa Nguyên Khải.

Cậu cứ tưởng anh sẽ thả cậu ra hay đại loại không nói đùa nữa, nhưng cậu hoàn toàn bị bán đứng.

Nguyên Khải lần tới, ép sát cậu vào thành bếp, xoay người cậu lại, lộ ra gương mặt đỏ bừng đến tai. Mắt Ngô Kỳ trợn lên, tay hươ hươ tứ hướng, còn hung hăng đá vào chân anh.

Ngược lại, anh rất bình tĩnh, hai tay nắm chặt tay Ngô Kỳ, dùng sức ép cậu đứng im, rồi nhẹ nhàng hôn cậu.

Hôn trán, hôn mũi, hôn má, rồi đến đôi môi đang mím chặt kia. Nguyên Khải dùng lưỡi kiên nhẫn tách hai môi của Ngô Kỳ ra, rồi từ từ len vào bên trong, khám phá tất cả những gì chiếc lưỡi quét qua.

Hai người hôn đến say mới chịu thả nhau ra. Ngô Kỳ thở gấp, tay vịn chặt vai Nguyên Khải, đưa mắt nhìn anh.

Anh cũng không khác, cũng đang điều chỉnh lại nhịp thở, rồi đưa tay quệt nhẹ qua môi Ngô Kỳ, khước miệng cong lên:

” Bây giờ anh muốn ăn đồ ăn rồi, em nấu nhanh đi, Tiểu Kỳ ”.

Nói xong anh quay lưng đi ra ngoài phòng khách, bật tivi lên xem, trông rất hưởng thụ.

Ngày hôm sau, Ngô Kỳ chạy sang chỗ Nguyên Khải, tay hươ hươ hai chiếc vé:

” Anh, mai chúng ta đi chơi nhé. Vé đi chơi ở công viên gì gì ấy, đây nè, anh xem đi. Mai đi nhé Nguyên Khải ”

Ngô Kỳ vừa đưa cho anh xem, vừa mè nheo nhõng nhẽo các kiểu.

” Được rồi, mai anh cũng không có việc. Nhưng em định đi công viên vui chơi này thật à? Em sinh viên năm hai rồi đấy ” - Nguyên Khải nhướn mày, trêu chọc cậu.

” Hừ, kệ em đi. Thế mai nhé, mở cửa vào lúc 9 giờ đấy ” - Ngô Kỳ bĩu môi.

” Rồi, 8h30 anh qua đón em, chịu không? ”

” Đồng ý! ” - Ngô Kỳ lại trưng ra bộ mặt cười híp mắt cực kỳ quyến rũ của mình, làm cho Nguyên Khải không chịu được mà thơm nhanh vào môi cậu một cái.

Sau đấy, không gian im lặng hơn, chỉ còn tiếng thở gấp của hai người rớt lại trong phòng.

Sáng sớm, đúng 8h30, dưới cổng ký túc xã, Nguyên Khải đã đứng ở đó, gương mặt anh nhìn nghiêng thật đẹp, phẳng phất chút lãng tử, nhưng lại ấm áp dịu dàng.

Ngô Kỳ thức dậy từ lâu, đứng trước gương sửa soạn gần nửa tiếng, soi qua soi lại rồi nhìn thẳng vô gương, phản chiếu lại trong đó là nụ cười toe toét lộ hàm răng đều như bắp của hắn.

Ngô Kỳ nhanh chóng khóa cửa rồi chạy xuống dưới. Đến cổng, Ngô Kỳ nhảy chồm lên, quàng tay qua cổ Nguyên Khải:

” Tới đúng giờ thật nhỉ, hạnh phúc quá đi! ”

Nguyên Khải bị cậu chồm lên bất ngờ, đáng đứng bị chao đảo. Lát sau, anh quay qua véo mũi Ngô Kỳ rồi bảo cậu lên xe.

Trên đường đi, Ngô Kỳ mở đủ thứ nhạc âm ỉ, đưa tay ra ngoài cửa xe, hứng gió với vẻ khoái chí. Nguyên Khải liếc nhìn cậu, khẽ cười. Tên nhóc này thật đơn thuần, đáng yêu chết được.

Tới nơi, Ngô Kỳ liền kéo tay Nguyên Khải đi khắp công viên. Chơi tất cả các trò có trong đây. Vòng xoay ngựa gỗ, tàu lượn siêu tốc, ngôi nhà ma, cả chụp ảnh kỷ niệm. Song, sau khi chơi xong tàu lượn siêu tốc thì mặt Nguyên Khải đã trắng giờ lại trắng hơn, tức không còn giọt máu.

Anh sợ độ cao, nhưng lại không nói ra. Không phải vì anh xấu hổ, mà do Ngô Kỳ rất thích trò này, cậu hứng thú luôn miệng hú hét, còn Nguyên Khải thì tay bám chặt vào thành vịn, mắt nhắm nghiền.

Cuối cùng, Ngô Kỳ cũng biết anh sợ độ cao, liền cảm thấy có lỗi vô cùng, vì đã vô tâm không để ý đến anh. Cậu nắm tay anh, dẫn đi loanh quanh hóng mát, cho Nguyên Khải lấy lại nhịp thở. Đến quây nước, cậu nhanh nhẩu chạy đi mua hai chai, Ngô Kỳ phân vân không biết nên mua nước có ga hay nước suối cho anh, suy nghĩ một hồi, cậu quyết định lấy nước suối, vì nó sẽ tốt hơn nước có ga. Điều này ai cũng biết, có mỗi cậu lại phải đắn đo suy nghĩ, thật ngây ngô đến khờ khạo.

” Anh uống đi, uống xong chúng ta sẽ về.”

Ngô Kỳ đưa chai nước cho Nguyên Khải.

Nguyên Khải uống liền mấy ngụm, hít thở sâu rồi nói: " Sao em lại về sớm thế? Chúng ta chưa chơi hết trò, không phải em muốn thử tất sao..? "

" Không cần, một em chơi tiếp cũng được mà. Anh đang mệt, em lo cho anh hơn. Em cũng không phải con nít mà ham chơi như vậy " - Ngô Kỳ nhìn anh, cười dịu dàng.

Nguyên Khải bị nụ cười kia làm cho chói đến nheo mắt lại, rồi anh đưa tay ra kéo Ngô Kỳ vào lòng, xoa đầu cậu: " Anh yêu em, Ngô Kỳ. Được rồi, chúng ta về thôi. Anh đói bụng rồi!!!"

Nói xong liền đưa tay xoa lưng Ngô Kỳ, cười gian.

6. Chương 6: Tình Định Xuất Hiện

" Quý khách ở chuyến bay 380 xin hãy...".

Tại sân bay đông đúc, Đình Quân nổi bật giữa biển người, mắt đeo kính mát thời trang, phong thái lãng tử, đào hoa. Anh kéo vali ra phía cửa sân bay, ngoắt đại một chiếc taxi gần đó rồi leo lên thật nhanh.

Đình Quân qua Mỹ sống được năm năm, bây giờ về lại đây, anh thấy nhiệt độ cơ thể quá nóng. Nóng đến mức hai nút áo phía trên đã được cởi ra, chiếc áo mở phanh làm lộ phần ngực trần đầy hấp dẫn của anh. Đình Quân bảo tài xế đi đến nơi biệt thự ở Thành Phố G.

Đến nơi, anh bước xuống, đi đến cánh cửa rồi bấm chuông. Đã năm năm đi xa như vậy, thế mà Đình Quân vẫn nhớ như in ngôi biệt thự này. Nó nằm trong con đường khá vắng vẻ, yên ắng. Ngôi biệt thự rất rộng, bên trong có hẳn một khu vườn xa hoa, có cái xích đu ở giữa vườn, còn có cái hòn non bộ đặt phía trước nhà. Đình Quân đứng trước cổng, đang ngưỡng tượng cảnh vật trước đây còn sót lại trong ký ức của anh. Đúng rồi, anh còn nhớ ra một người nữa. Người này là...

Cạch!

Nguyên Khải mở cánh cổng, chưa kịp hỏi ai vậy thì đã bị đứng hình. Đình Quân vừa trông thấy Nguyên Khải, liền cong lên nụ cười rạng rỡ: " Nguyên Khải, lâu quá không gặp! "

" Đình...Đình Quân, cậu đã về rồi sao? " - Nguyên Khải mở to mắt ngạc nhiên, miệng lắp bắp như không tin điều mình đang thấy.

" Phải, tớ về rồi này. Sao nào, ngạc nhiên lắm hả? Mà cho tớ vào nhà cái đã! " - Nói xong Đình Quân len qua người Nguyên Khải đi thẳng vào trong, một cách rất tự nhiên.

Nguyên Khải theo sau Đình Quân, trong lòng có chút bối rối. Lý do vì sao thì anh cũng không rõ.

Vào đến phòng khách, anh thấy Đình Quân đang nằm dài trên ghế sofa, mắt nhắm hờ, trông có vẻ rất mệt.

" Cậu về khi nào? Sao không báo một tiếng với tớ để còn ra đón nữa.." - Nguyên Khải ngồi xuống ghế, huých vào lưng Đình Quân.

Đình Quân bị cú huých kia làm đau điếng, ngồi bật dậy, sấn lại gần Nguyên Khải, thuận tay véo má anh: " Xi, định làm cậu bất ngờ, được không? Mà rõ là cậu bất ngờ đến đứng đờ ra luôn. Haha "

" Ừ tớ đã bị dọa mém chết vì đứng tim ấy. Cậu vẫn còn nhớ chỗ này sao? Hay thật. " - Nguyên Khải điềm tĩnh nói.

" Đình Quân này làm sao quên được chứ, nhớ tất, cả cậu nữa. Tớ là nhớ Nguyên Khải nhất! " - Đình Quân nói kèm theo giọng cười nham nhở.

Nguyên Khải xua xua tay, gạt gù cho qua chuyện. Anh biết nói nữa thì sẽ có chuyện không "tốt đẹp" gì xảy ra mất. Còn Đình Quân đùa giỡn xong lại ngả lưng xuống ghế, ngủ thiếp đi. Nguyên Khải thấy thế liền xuống bếp chuẩn bị một bữa cho hắn.

” **** Ding dong, ding dong, ding dong ding dong ”

Tiếng chuông cửa reo lên liên hồi, làm phá giấc của đại công tử Đình Quân nhà ta, hần ngồi dậy, mặt cau có, đi ra mở cửa. Nguyên Khải vẫn đang loay hoay dưới bếp nên không hay biết rằng sắp có trận xung đột xảy ra.

” Bấm cái gì mà lăm thế, định phá nhà người khác sao, hữm? ” - Cửa vừa mở, thì tiếng la lối của Đình Quân cũng vừa lúc bật ra khỏi miệng.

Một người con trai tướng người nhỏ nhắn, mái tóc xoăn màu hạt dẻ, đứng trước cổng, đưa ánh nhìn hướng đến cái tên vừa la lối kia, không chớp mắt một cái. Phải, Ngô Kỳ nhìn Đình Quân với ánh mắt khó hiểu, trong lòng lại tức giận, cảm thấy có gì không đúng ở đây.

” Anh là ai? ” - Ngô Kỳ hỏi.

” Cậu điên à? Cậu đến đây rồi hỏi tôi là ai? Tôi là chủ nhà. ” - Đình Quân trả lời gắt gỏng.

” Nguyên Khải đâu? ” - Ngô Kỳ hỏi thẳng không chút phân vân.

” Cậu quen Nguyên Khải? Ra thế, Nguyên Khải đang ở trong bếp. Mời vào. ” - Đình Quân cuối cùng cũng hạ giọng.

Ngô Kỳ không trả lời cũng không ngó Đình Quân, đẩy anh sang một bên, len vào rồi đi thẳng vô trong nhà. Lúc Ngô Kỳ đi ngang qua, Đình Quân đột nhiên lại cảm nhận được luồng khí lạnh ngất chạy dọc sống lưng làm anh bất giác rùng mình. Trời đang nắng chói chang thế này, sao mình lại có cảm giác lạnh đến như vậy nhỉ, vừa đi Đình Quân vừa lăm bắm một mình.

Lúc này, Ngô Kỳ ngồi ngay ngắn ở ghế sofa, gương mặt lạnh băng, nhưng không hề hung hăng như mọi ngày. Đình Quân đi vào, thuận miệng gọi Nguyên Khải:

” Khải Khải, cậu có bạn đến tìm này.”

” Ai thế? Đợi một tí ” - Nguyên Khải nói to, vọng ra bên ngoài phòng khách, luống cuống lau tay cho mau khô.

” Tớ...không biết là ai nữa ” - Nói xong lại quay sang Ngô Kỳ

” Cậu tên gì hả? ”

” Ngô Kỳ ” - Ngô Kỳ vẫn không đổi hướng mắt, nhìn chằm chằm vào tivi đang mở, trả lời.

” À ừ Ngô Kỳ, Ngô Kỳ. Nguyên Khải, cậu bạn này là Ngô Kỳ. ” Đình Quân vừa nói xong liền thấy Nguyên Khải đứng bất động bên cạnh chiếc ghế.

” Này, cậu sao thế? Bạn đến tìm kia kia ” - Đình Quân bay qua chỗ Nguyên Khải, khoác tay lên vai cậu, đưa mặt gần lại.

Vừa lúc Ngô Kỳ ngó sang hai người, ánh mắt bình tĩnh từ nãy giờ cuối cùng cũng trợn lên, tay nắm chặt lại thành nắm đấm, lòng bàn tay trắng bệch. Cậu đứng phắt dậy, chỉ thẳng vào Đình Quân:

” Đây là ai hả Nguyên Khải? Anh...anh trả lời mau, hần là ai? Tại sao lại trong nhà anh, anh còn đang làm đồ ăn cho hần. Hần còn bảo hần là chủ nhà. Rốt cuộc là thế nào hở? ” - Mặt Ngô Kỳ đỏ bừng vì tức giận.

Nguyên Khải vội đi sang chỗ Ngô Kỳ, vỗ vỗ vai cậu, dịu dàng nói: ” Đây là Đình Quân, bạn từ thuở nhỏ với anh. Cậu ấy mới về nước, vì sống ở Mỹ khá lâu nên nếp sống có chút phóng khoáng, em bớt giận đi...”

Ngô Kỳ vẫn đưa ánh mắt hình viên đạn chiếu thẳng vào Đình Quân: ” Thật vậy sao? Thuở nhỏ rồi ư...? ”

” Phải, từ lúc còn tắm mưa chung với nhau lần đấy. Em đừng nghĩ lung tung nữa, anh đùa hoa chứ không đùa cợt đến mức yêu một lúc hai người! ” - Nguyên Khải véo má Ngô Kỳ, dỗ dành cậu.

Đình Quân bây giờ dần hiểu ra mọi chuyện, tăng hăng vài cái: ” Nguyên Khải, Ngô Kỳ đây là...bạn gái cậu? ”

” Ừm, đúng rồi. Ngô Kỳ chỉ đang...ghen thôi. Cậu đừng ăn nói tùy tiện nữa, như vậy sẽ giết tớ không cần dao đấy ” - Nguyên Khải phì cười.

” Là vợ Nguyên Khải! ” - Ngô Kỳ chen vào.

” Ừ vợ, Ngô Kỳ là vợ của Nguyên Khải. Tôi là Đình Quân, là thanh mai trúc mã...ấy, ý tôi là bạn từ thuở nhỏ của Nguyên Khải ” - Đình Quân giả bộ mình vô ý.

Mặt Nguyên Khải lúc này bị dọa đến đứng im, trán đã ướt mồ hôi. Anh nhanh ý kéo tay Ngô Kỳ xuống bếp, rồi quay lại nói với Đình Quân:

” Xuống ăn luôn đi, Đình Quân ”

Sao? Người yêu à? Thú vị thật. Ngô Kỳ, cậu rất dễ thương, tôi thích bộ dạng cậu ghen a. Đình Quân vừa nghĩ, tay vừa rờ rờ cầm mình, suy tính chuyện cực xấu.

Đình Quân ăn xong liền tạm biệt hai người bọn họ, đi về khách sạn. Nguyên Khải tiễn Đình Quân ra cửa xong liền đi vào nhà, bước đến bên Ngô Kỳ thật nhanh, ôm vòng qua eo Ngô Kỳ, tựa cằm mình lên vai cậu:

” Anh xin lỗi, hôm nay đã để em hiểu lầm. Đừng tức nữa nhé, Ngô Kỳ! ”

” Em còn tưởng Đình Quân là người tình lén lút của anh nữa cơ, mém nữa là anh ấy đã ăn nắm đấm rồi, haha ” - Ngô Kỳ vui vẻ trở lại, còn giở ra cái giọng bạo lực.

” Khụ, được rồi, từ giờ không được nghĩ Đình Quân là gì gì của anh nữa. ” - Nói xong Nguyên Khải lại hôn Ngô Kỳ, hôn đến say mê. Ngô Kỳ cũng mặc cho anh làm gì thì làm...Hai người một lần nữa trải qua những giây phút mây mưa ân ái.

7. Chương 7: Giấm

Mấy ngày sau, khi gặp Đình Quân, Ngô Kỳ không còn vẻ hung hăng như hôm trước, ngược lại rất tin tưởng anh, còn bảo Nguyên Khải và anh hãy dành thời gian cho nhau, vì bạn bè thuở nhỏ sau mấy năm mới gặp lại. Nguyên Khải cảm thấy nhẹ nhõm, còn Đình Quân lại trở nên gian manh, nhận lấy lòng tốt của Ngô Kỳ.

” Hey, Nguyên Khải, tối nay đi ăn với tớ đi. Hazz, về được một tháng rồi vẫn chưa đi chơi lần nào cả. ” - Đình Quân rủ rê Nguyên Khải.

” Tối nay? Được thôi. Tớ được dẫn theo Ngô Kỳ không? ” - Nguyên Khải hỏi rất ngây ngô.

” Tất nhiên là...không. Chẳng phải chính Ngô Kỳ cũng bảo tớ với cậu hãy dành thời gian cho nhau đó sao? Đi riêng là đủ lắm rồi. ” - Đình Quân phản bác ý kiến kia.

” Ok, vậy 7h tối nay.”

” Được, vậy tớ sẽ qua đón cậu. Bái bai ” - Hẹn xong Đình Quân ngang nhiên hôn lên môi Nguyên Khải, sau đó liền đi khỏi phòng. Nguyên Khải bị hôn bất ngờ, anh không muốn nhớ lại hình ảnh lúc này. Chắc sống ở Mỹ, nên Đình Quân thoải mái như thế thôi. Thật tội cho anh khi cố gắng ngụy biện cho hành động tùy tiện của tên phóng đảng kia.

Đúng 7h tối, Đình Quân qua đón Nguyên Khải đi ăn. Họ vào một nhà hàng rất sang. Đình Quân gọi rất nhiều món, kèm theo một chai rượu vang. Hai người vừa ăn vừa nhâm nhi rượu, được một lúc sau thì đã ngà ngà say. Ngô Kỳ đang ở một mình tại ký túc xá, cảm thấy nhớ Nguyên Khải nên đã nhắn tin cho anh. Nhưng gần 10 phút mà không hề có động tĩnh trả lời, Ngô Kỳ liền gọi cho Nguyên Khải:

” Anh đang làm gì đó? Không thấy tin nhắn sao? ”

” Anh đang ăn tối với Đình Quân, anh hơi say. Em ngủ trước đi nhé. Ngủ ngoan. ” - Nói rồi liền cúp máy.

Ngô Kỳ tay vẫn cầm điện thoại, đầu dây bên kia chỉ còn lại tiếng títt títt. Cậu thở dài, ném điện thoại một bên, đi ngủ với tâm trạng bức bối. Ngô Kỳ biết chính cậu là người đã bảo Đình Quân và Nguyên Khải nên dành thời gian cho nhau, nhưng không có nghĩa tên Đình Quân kia được quyền chiếm hết thời gian của Ngô Kỳ như vậy.

Tại nhà hàng, Nguyên Khải tửu lượng không giỏi, say hơn Đình Quân, buộc anh phải đưa Nguyên Khải về nhà. Về đến nơi, Đình Quân đưa Nguyên Khải lên phòng, chính anh cũng đã kiệt sức nên lăn ra giường ngủ luôn. Vì có chất men trong người, nó khiến Nguyên Khải khó chịu, cực kỳ khó chịu. Cơ thể Nguyên Khải nóng dần lên, anh lăn lộn khắp trên giường, lâu lâu lại phát ra tiếng rên rỉ ủy mị.

Đình Quân đang ngủ say, cảm thấy Nguyên Khải nằm không yên, mở mắt thì thấy mặt Nguyên Khải đỏ bừng, cơ thể anh cứ cạ vào người Đình Quân mà rên rỉ.

Đình Quân dù đã say, nhưng vẫn còn tỉnh táo. Anh lay lay Nguyên Khải dậy dựa vào tường, rồi chạy đi lấy khăn lau mặt. Đình Quân lau khắp gương mặt Nguyên Khải, lúc này, cự li giữa hai người rất gần, mắt, mũi, môi của Nguyên Khải đều nằm trong tầm mắt của anh. Một phút, Đình Quân không kiềm chế được bản thân, liền hôn lên môi Nguyên Khải. Anh hôn rất lâu, đưa lưỡi mình tách hai môi của Nguyên Khải ra, len vào bên trong... Sau đó, hôn lăn xuống cổ, rồi đến xương quai xanh quển rũ, Đình Quân lướt lướt mình qua khắp người Nguyên Khải. Bỗng Nguyên Khải giãy dụa, vùng ra khỏi người Đình Quân, đưa tay ngăn anh lại, liếm đôi môi ướt át:

" Đình Quân, không được. Dừng lại đi..." - Nói xong Nguyên Khải nằm xuống ngủ say.

Đình Quân biết mình làm vậy không phải nhất thời, thật ra anh thích Nguyên Khải. Rất thích là khác. Thấy Nguyên Khải ngủ say rồi, anh cũng nằm xuống, mắt thiếp đi...

" Anh thích uống rượu ở đây sao? "

" Phải! Haha cậu nghĩ sao nếu tôi đến đây chỉ để ngắm cậu? "

" Tôi thật không dám nhận điều vinh hạnh này "

" Haha. Tôi thích ngắm cậu. Cậu rất đẹp, đẹp lắm. Vương Khánh, chúng ta làm tình với nhau đi! "

Đình Quân bật dậy, lấy tay áo thấm mồ hôi đã ướt đẫm trên trán, cả phía sau lưng áo nữa. Anh mơ hồ nhớ lại giấc mơ quái đản kia. Làm tình?! Gì chứ? Ai? Mình đã thích thằng nhóc nào vậy? Còn bảo muốn làm tình với nó? Sao không phải là mình muốn với Nguyên Khải mà lại với một tên lạ hoắc chết tiệt nào thế... Tên gì ấy nhỉ? Vương...Vương Khánh?!

Đình Quân dùng sức xoa hai huyệt thái dương, cố gắng cưỡng lại hình dáng, khuôn mặt của con người bí ẩn kia. Thật lạ, trước giờ, Đình Quân chẳng hề quan tâm cái gì quá một ngày, chuyện vui, chuyện buồn, hay chuyện bức mình, anh đều cho nó trôi tuột theo gió, ngoại trừ Nguyên Khải - anh không thể không quan tâm.

Nhưng bây giờ, có một người nữa, làm cho anh phải đau đầu suy nghĩ, con người này chỉ vô tình len lỏi vào giấc mơ của anh. Không phải là giấc mơ đẹp đẽ gì, chỉ là cuộc đối thoại muốn làm tình thôi, nhưng nó đã chiếm hết tâm trí của Đình Quân.

Cả ngày hôm nay, anh không thể nào tập trung vào công việc. Khi về đây, anh có xin vào một công ty. Bản tính Đình Quân không thích bị gò bó, nên công việc của anh cũng khá nhàn. Anh chỉ mang những cuốn sách nước ngoài về, phiên dịch lại, rồi đến hạn, sẽ nhận tiền lương. Nhưng hôm nay, Đình Quân quyết định quẳng hết sách qua một bên, nằm trên giường ngủ một giấc thật ngon. Tất nhiên là anh không muốn sẽ phải gặp lại Vương Khánh.

" If your sky is grey, oh let me know..." - Nhạc chuông điện thoại Đình Quân reo lên, làm anh tỉnh giấc.

" A lô! " - Giọng lưỡi biếng đầu dây bên này cất lên.

” Đình Quân, cậu đây à? Đang ngủ sao? Hôm nay, Ngô Kỳ về nhà hai ngày. Tổ định rủ cậu đi uống chút thôi. ” - Nguyên Khải nói.

Đình Quân nghe giọng Nguyên Khải, gương mặt tỉnh táo hẳn lên, nhanh nhẩu đáp: ” Được. Tổ qua nhà cậu liền nhé. ”

” Được thôi! ” - Tít tít.

Đình Quân ngồi dậy, vào phòng tắm rửa soạn một hồi, rồi lái xe đến thẳng nhà Nguyên Khải. Anh ấn chuông cửa.

” Tới nhanh thật. Cậu đi tên lửa đó hả? ” - Nguyên Khải ra mở cửa, thuận miệng chọc anh.

” Haha, phải. Đến nhà thanh mai trúc mã phải nhanh như vậy chứ. ” - Đình Quân lại giả giọng điệu xấu xa.

” Cậu bớt đùa tí coi. Đi thôi nào! ” - Nguyên Khải huých nhẹ vào hông Đình Quân, rồi leo lên xe.

” Sao? Bị Ngô Kỳ bỏ rơi nên mới đến tìm tớ chứ gì? ” - Đình Quân nâng ly rượu lên, nhìn qua Nguyên Khải.

” Ngô Kỳ có việc phải về nhà thôi, khoảng hai ngày là em ấy lên lại. Cậu nghĩ tớ đang tìm cậu thay thế chỗ trống sao? Mơ đi. ” - Nguyên Khải nốc cạn ly rượu vang.

” Sao lại không chứ? Hiện tại đúng là như vậy đấy. Đình Quân này không thêm mơ. ” - Nói xong cả người Đình Quân khẽ run lên, nhớ lại giấc mơ tối qua, rồi liền uống một ngụm rượu cho tỉnh táo.

” Ăn lẹ lẹ đi. Nói nhiều điều vô ích. ” - Nguyên Khải lấy đĩa gấp một miếng thịt nướng cho vào miệng Đình Quân.

” C..ậu qu..en v..ới Ngô Kỳ th..ế n..ào? ” - Đình Quân hỏi, miệng còn đang nhai.

” Ngô Kỳ thích tớ trước, liền theo đuổi. Chính tớ cũng không nghĩ có ngày tớ sẽ chấp nhận mối quan hệ này. Nhưng hiện tại, tớ chỉ biết tình cảm này ngày càng nhiều, không thể dứt ra nổi. ” - Nguyên Khải mân mê chén rượu, khoe miệng cong lên một đường parabol tuyệt đẹp.

Đình Quân ngồi im nhìn anh. Cảm thấy trong lòng có chút đau xót. Chỉ vì gia đình anh chuyển qua Mỹ sống từ lâu, bây giờ về lại đây, anh đã tuột mất cơ hội có được Nguyên Khải. Anh cảm thấy chút ghen tức len lỏi trong tâm trí. Đình Quân nhướn người lên phía trước, kề sát mặt Nguyên Khải, hai chóp mũi chạm vào nhau.

Nguyên Khải lúc này đã say, mắt mơ màng, anh nuốt nước miếng xuống cổ họng, định đứng dậy hay làm gì đó để né ánh nhìn của Đình Quân. Nhưng không kịp, Đình Quân nắm lấy cổ áo anh, kéo lại gần hơn nữa. Đình Quân lại hôn anh, hôn như tối hôm qua. Nguyên Khải không vùng ra được, cả cơ thể bất động, mở to mắt nhìn người đối diện mình.

Cả hai giữ nguyên tư thế đó rất lâu, hôn cũng rất lâu... Nên không biết được, ngay lúc này đây, bên ngoài cánh cửa kính của phòng ăn, có một người con trai đang đứng im tại chỗ, mắt nhìn hai con người trong kia đang tình cảm mặn nồng, khoe mắt vội ướm... Nước mắt nóng lắm, chảy dài hai bên má, làm gương mặt cậu ấy đỏ lên.

Cậu cứ đứng đó, chân dường như nhấc lên không được. Đôi chân như gãy, như mất đi, Ngô Kỳ quỵ xuống, mắt vẫn mơ to, cậu không tin có lúc mình sẽ chứng kiến cảnh tượng này. Chưa xót lắm.

Được một lúc, Ngô Kỳ chống tay đứng dậy, người cậu lảo đảo như bị say... Cậu lê từng bước về đến ký túc xá, liền nằm xuống giường, khóc. Ngô Kỳ khóc rất nhiều, con người cậu vui vẻ, hoạt bát, mau giận cũng mau quên, nhưng lần này đã quá sức chịu đựng. Tay Ngô Kỳ siết chặt bao gối, đôi mày chau lại, cậu cắn môi mình đến mức chảy máu..

Tối hôm đó, Ngô Kỳ tự trách mình, đáng lẽ cậu không cần về sớm như vậy. Ngô Kỳ vừa đi đã rất nhớ Nguyên Khải, liền vội vàng giải quyết xong chuyện nhà rồi quay về thật nhanh với anh. Nhưng cậu không

ngờ, quyết định đó là một sai lầm.

8. Chương 8: Nút Thắt Được Tháo Gỡ

Sau cái hôm Nguyên Khải bị hôn lén đó, dù giữa họ không xảy ra chuyện gì quá mức bị coi là ngoại tình, nhưng Nguyên Khải vẫn né tránh Đình Quân bằng mọi cách. Chính Đình Quân cũng cảm thấy mình đã sai, đã phạm phải một tội lỗi đáng chết. Liệu hai người nếu như biết ngày hôm đó, còn có người thứ ba thấy họ hôn nhau, thì sẽ ra sao? Chắc cả hai sẽ không tưởng tượng được trường hợp xấu nhất đó đâu...

” Ngô Kỳ, em đang làm gì đấy? Hai ngày rồi em vẫn chưa về lại ký túc xá sao? ”

” Ngô Kỳ, em không thấy tin nhắn của anh à? ”

” Này, em đang ở đâu? Trả lời anh mau đi. ”

” Ngô Kỳ...em bị làm sao rồi?”

” Ngô Kỳ, anh đang lo lắm. ”

” Ngô Kỳ...Ngô Kỳ...”

Đang trong giờ học, Nguyên Khải không thể tập trung vào bài giảng, anh cứ cầm điện thoại, siết nắn rồi lại xoay mấy vòng. Anh nhắn tin cho Ngô Kỳ rất nhiều, nhưng không hề được hồi âm. Cứ hai phút anh lại kiểm tra điện thoại, kết quả anh nhận được là màn hình vẫn chỉ hiện lên tấm ảnh anh và Ngô Kỳ chụp chung, ngoài ra chẳng có gì khác.

Nguyên Khải ngồi trong lớp, bồn chồn, cảm thấy không yên tâm. Anh đưa mắt nhìn đồng hồ, chỉ còn năm phút nữa tan học rồi.

Reng reng!

Tiếng chuông báo hết tiết vừa dứt, thì chỗ ngồi phía cuối lớp cũng trống không. Nguyên Khải chạy ra khỏi lớp nhanh nhất, anh dựa vào hành lang, bắt đầu gọi điện

” Số máy này hiện không liên lạc được. Xin quý khách...”

Một lần. Hai lần. Rồi đến lần thứ 10. Đúng vậy, Nguyên Khải không thể đếm nhằm được, anh đã gọi đủ 10 cuộc, và cả 10 cuộc đều chỉ phát ra câu nói đó từ tổng đài. Anh hoang mang, không biết lý do Ngô Kỳ bỗng “biến mất”.

Nguyên Khải tức tốc lái xe đến ký túc xá mà Ngô Kỳ ở, anh đi đến chỗ của người phụ nữ quản lý ký túc xá:

” Cô ơi, cho cháu tìm người ạ.”

” Tên gì? ” - Người phụ nữ hỏi, không hề ngược mắt lên.

” Dạ, là Ngô Kỳ, sinh viên năm hai, ngành Báo Chí, trường Đại học T. ” - Nguyên Khải nói chậm rãi.

” Phòng 303, lầu 3. ” - Người phụ nữ nói giọng nghiêm khắc, đáng sợ.

” Vâng, cảm ơn cô. ” - Nói xong Nguyên Khải đi nhanh đến thang máy.

Phòng 303, lầu 3.

Cốc, cốc!

” Ai vậy? ” - Đỗ Phi mở cửa, tay dụi mắt, như mới ngủ dậy.

” Xin chào, tôi đến tìm... Ngô Kỳ. ” - Nguyên Khải gõ vào bên trong tìm cậu, nhưng không thấy được gì.

” Ngô Kỳ? Hai hôm trước Ngô Kỳ đã về rồi, nhưng lại bảo muốn về lại nhà... Tôi cũng không rõ lý do.” - Đỗ Phi từ tốn trả lời.

” Hai hôm trước? Không phải Ngô Kỳ về từ tối qua sao? ” - Mặt Nguyên Khải thoáng hoảng hốt.

” Không! Cậu ấy về hai hôm trước rồi, về lúc tối khuya. Nếu không nhầm, tối đó tâm trạng Ngô Kỳ rất tệ, cậu ấy đã khóc. ” - Đỗ Phi đưa tay sờ sau gáy, rắng nhớ lại tối hôm đó.

” Khóc...? Cậu tên gì thế? ”

” Đỗ Phi! ” - Đỗ Phi nhìn anh, khó hiểu.

” Đỗ Phi, cậu biết nhà của Ngô Kỳ chứ? Có thể cho tôi địa chỉ không? Tôi sẽ rất biết ơn cậu ” - Nguyên Khải cầu xin một cách tha thiết nhất, nhìn anh như sắp khóc đến nơi.

” Ồ...được thôi.” - Đỗ Phi đáp ứng, một hồi thì gật đầu đồng ý.

Nguyên Khải đi dọc con hẻm nhỏ, tay cầm tờ địa chỉ Đỗ Phi cho, mắt ngó dáo dác tìm.

” A! 102 Đường G Thành phố Y, đúng nhà Ngô Kỳ rồi ” - Anh vui mừng.

Nguyên Khải dừng lại trước ngôi nhà nhỏ, cánh cửa màu đen, bên trong có thể ở được chừng năm người. Anh bấm chuông. Một lát sau, có người đi ra.

” Anh kiếm ai ạ? ” - Một cô bé khoảng 15 tuổi, có đôi mắt to, nhất là mái tóc hơi xoăn màu hạt dẻ tự nhiên. Anh nghĩ thầm đây chắc là em gái Ngô Kỳ.

” Chào em, cho anh hỏi đây có phải là nhà của Ngô Kỳ không? Anh là bạn Ngô Kỳ, có việc cần gặp cậu ấy một tí ” - Nguyên Khải miệng cong lên trông rất dịu dàng.

” A! Là bạn của anh hai, anh tên gì ạ? Anh Ngô Kỳ đã đi ra cửa hàng mua ít đồ rồi. ” - Cô bé nhanh nhẩu đáp.

” Anh là Âu Nguyên Khải. Anh có thể... vào nhà chờ anh của em được không?” - Nguyên Khải rất muốn được vào nhà.

” Được ạ! Mời anh vào ” - Cô bé mở cánh cửa lớn ra, mời Nguyên Khải vào nhà.

” Mẹ ơi, ba ơi, có bạn của anh hai tới chơi ạ.”

” Cháu là...? ” - Mẹ Ngô Kỳ nhìn chàng trai tuấn tú trước mặt mình, ngạc nhiên hỏi.

” Chào bác, cháu là Nguyên Khải, bạn của Ngô Kỳ! ” - Nguyên Khải trả lời lễ phép.

” Ra thế. Cháu ngồi chơi đợi nó nhé. Hay cháu lên phòng nó ngồi đợi đi, ở dưới này hai bác đang nấu bánh, bừa bộn lắm! ” - Mẹ Nguyên Khải vui vẻ, đáp.

” Dạ được ạ! ” - Nói xong Nguyên Khải theo sau cô bé lúc nãy lên phòng Ngô Kỳ.

Anh vào phòng, mắt ngó dáo dác khắp nơi. Phòng Ngô Kỳ rất đơn giản, toàn bộ là màu xanh dương. Cái nệm có drap màu xanh dương, bao gối là hình hoạt họa màu xanh xen trắng, cái bàn học cũng xanh dương, cái màn lại màu trắng. Anh cảm thấy căn phòng này rất mát mẻ, thoáng đãng.

Nguyên Khải đi đến bàn học, ngồi xuống ghế, lật từng cuốn tập của Ngô Kỳ ra. Anh thấy bên trong là những bức hình vẽ những vẽ cuội, còn không là câu chữ viết lung tung, không ngay hàng thẳng lối. Nguyên Khải khẽ cười cái tên lười thôi lười nhác này.

Sau đó, anh kéo hộp bàn ra, anh là không có ý lục lọi, chỉ muốn biết tất cả về Ngô Kỳ thôi. Hộp bàn mở ra, Nguyên Khải bị chú ý bởi một cái hộp nhỏ, màu trắng, thật may mắn là nó không bị khóa. Anh mở nắp hộp, thì thấy bên trong đó có rất nhiều đồ linh kinh. Nào cây bút, nào cái thẻ may mắn, nào lá bài, nào cánh hoa, còn có cả tấm ảnh lúc nhỏ của Ngô Kỳ.

Một cậu bé nhỏ nhắn, da trắng, gương mặt cười toe toét, không mặc áo, chỉ mặc quần đùi. Nguyên Khải nhanh tay nhét tấm ảnh đó vào túi áo, sau đấy để lại mọi thứ như chỗ cũ. Vừa sắp xếp xong thì nghe tiếng cửa phòng mở ra. Anh quay lại thấy Ngô Kỳ đứng im tại chỗ, mắt nhìn anh.

Đôi mắt Ngô Kỳ trông rất mệt mỏi, hơi sưng đỏ. Trong lòng Nguyên Khải dâng lên nỗi xót xa. Anh đi đến ôm Ngô Kỳ vào lòng:

” Ngô Kỳ, em đã đi đâu? Anh tìm em khắp nơi. em biết không? Anh đã rất lo cho em...”

” Tìm tôi làm gì? Cảm thấy không khỏe nên về nhà nghỉ ngơi thôi. Anh không cần bận tâm.” - Ngô Kỳ đáp trả lạnh lùng, lạnh đến mức biến căn phòng lúc này nóng nực bây giờ thành nơi băng giá bao trùm.

” Anh biết, anh biết anh đã phạm lỗi gì đó rất lớn, rất rất đáng chết. Xin em, đừng như vậy nữa... Hãy nói anh nghe, anh đã phạm lỗi gì..?” - Nguyên Khải giọng hơi run, dường như không chịu được nữa.

” Anh muốn biết sao? Thế để tôi nói anh nghe. Cái hôm tôi vừa đi về nhà giải quyết một số chuyện, anh đã đi ăn với Đình Quân, đến khi tôi cố gắng giải quyết thật nhanh để về với anh, thì đã chứng kiến Âu Nguyên Khải và Đình Quân đang hôn nhau rất tình cảm ở trong nhà hàng. ” - Ngô Kỳ kể lại sự việc, từng câu chữ thoát ra qua kẽ răng, hai tay siết chặt lại.

” Anh...em...Ngô Kỳ, mọi chuyện chỉ là hiểu lầm, thật sự là hiểu lầm thôi ” - Cơ thể Nguyên Khải như bị đóng băng, anh nói rất khó khăn.

Ngô Kỳ nhìn anh, tay vẫn nắm chặt, khóe mắt giờ đây đã đỏ lên, ứa ứa nước. Nguyên Khải lại một lần nữa ôm cậu, ôm rất chặt, cứ tưởng chỉ cần anh thả lỏng ra, thì cậu sẽ biến mất ngay lập tức.

” Anh xin lỗi, anh xin lỗi, thật sự xin lỗi, nhưng anh hoàn toàn không có gì với Đình Quân, dù là trước đó hay bây giờ, thì chỉ là bạn bè thôi. Ngô Kỳ, hãy tin anh đi...” - Nguyên Khải giọng đã vỡ òa, anh khóc.

Ngô Kỳ cũng khóc, cậu không kìm nén được mà khóc nức lên ngay trong lòng anh. Hai tay cậu thả lỏng, ôm Nguyên Khải. Cậu vừa ôm, vừa đánh vào lưng Nguyên Khải, miệng trách móc:

” Anh đã nói dối, sao anh lại để Đình Quân hôn anh? Anh có hiểu cảm giác của em lúc đó không? Nó rất tệ, tệ hơn cả món trứng rán mà em làm nữa. Đồ Nguyên Khải tồi, anh là đồ...” - Ngô Kỳ khóc to hơn, núp mặt vào vai anh, kìm bít giọng lại.

Nguyên Khải tay xoa đầu cậu, dịu dàng dỗ dành: ” Anh xin lỗi, đó chỉ là hiểu lầm, lúc đó Đình Quân và anh đã say, anh không muốn đổ thừa cho hoàn cảnh, nhưng thật sự lúc đó, là hiểu lầm. Tình cảm của anh, anh rõ. Sau này, bên vững hay chia tay, anh không đoán được. Chỉ biết bây giờ, anh không dứt nổi tình cảm này, nó đã lún sâu mất rồi. Ngô Kỳ à, anh thương em lắm ”

Ngô Kỳ lại ôm anh chặt hơn, dường như đã nín khóc, cậu ngọ nguậy cái đầu vào vai anh, lấy lại giọng: ” Nguyên Khải, tạm thời em sẽ tha thứ cho anh. Nhưng không phải là em hoàn toàn hết giận.”

” Tại sao? Em...không thể tha thứ hoàn toàn ngay bây giờ à? ” - Nguyên Khải mở to mắt, nài nỉ cậu.

” Không. Dễ dãi như vậy anh sẽ hư mất. Mà hư rồi thì chỉ có cách bỏ xó thôi.” - Ngô Kỳ bĩu môi.

” Được rồi được rồi, anh sẽ lấy công chuộc tội. ” - Nguyên Khải lại cong lên nụ cười dịu dàng chết người kia.

Ngô Kỳ nghe anh nói xong, chỉ cười, rồi đi đến bên tủ đồ, xếp rất nhiều đồ vào trong cái vali. Nguyên Khải nhìn khó hiểu:

” Em làm gì đó? ”

” Dọn đồ.”

” Dọn đồ làm gì? ”

” Dọn đồ về ở với anh! ” - Ngô Kỳ quay lại, mỉm cười.

Nguyên Khải đi đến cạnh Ngô Kỳ, cúi xuống hôn vào tóc cậu, hơi thở của anh rất nóng, phả vào trong tóc:

” Ở với anh, em sẽ được miễn mọi thứ. Anh sẽ nấu em ăn, sẽ giặt đồ, ủi đồ, làm tất cả việc nhà. Còn em chỉ có việc nằm trên giường ngoan ngoãn đón tiếp anh thôi.” - Nói xong Nguyên Khải hôn nhẹ vào vành tai cậu.

Ngô Kỳ không trả lời anh, chỉ thầm chúc may mắn cho chính mình.

9. Chương 9: Cuộc Sống Màu Hồng

” Khỏi Khỏi, dậy đi, dậy đi, anh có chịu dậy không hở?” - Ngô Kỳ nằm cạnh Nguyên Khải, cả tối dù không được ngủ bao nhiêu, nhưng cậu đã thức dậy từ sớm, thuận tay lôi Nguyên Khải dậy.

” Ừm...anh muốn ngủ ” - Thanh âm trầm lắng vang lên qua lớp drap giường.

” Anh không dậy thì thôi, nằm đó luôn đi.” - Nói xong Ngô Kỳ tung mền, định bước xuống giường.

Thật ra bây giờ chỉ mới 7h sáng thôi, còn rất sớm, đây cũng không phải giờ sinh học của cả hai. Nhưng Ngô Kỳ cảm thấy ngại ngùng đến nỗi cậu không thể ở trên giường thêm phút giây nào nữa. Hai mặt cậu cứ đỏ bừng từ tối hôm qua đến giờ, chẳng dụi bớt chút xú gì.

” Này, em định đi đâu? Anh còn nằm là em không được dậy. ” - Nguyên Khải kéo cánh tay Ngô Kỳ, làm cậu chao đảo ngã lại xuống giường, anh lợi dụng cậu còn mơ màng liền lôi cơ thể nhỏ nhắn mềm nhũn kia vào lòng, ôm chắc nịch, rồi kéo mền, ngủ tiếp.

Hai người nằm sát rất nhau, hơi thở Nguyên Khải phả vào trong tóc Ngô Kỳ, nóng lắm, nên làm mặt cậu đỏ hơn nữa. Ngô Kỳ cũng rất ngoan ngoãn nằm im, mặc cho Nguyên Khải ôm cậu chặt đến không thở được.

Từ khi Nguyên Khải đi kiếm vợ mình rồi năn nỉ ỉ ôi xin tha thứ cho vụ việc động trời kia, thì hai người đã về sống chung. Nguyên Khải ra ngoài thuê một căn hộ sống chung với Ngô Kỳ. Còn căn biệt thự kia phó thác cho Bối Nhi tự xử. Anh đã rất đắn đo suy nghĩ có nên rời khỏi căn biệt thự đó mà đi chung sống với vợ tương lai hay không, vì nếu Âu Vũ mà biết thì không chỉ anh mà cả Ngô Kỳ lẫn Bối Nhi đều bị vạ lây.

Song, anh quyết định tới đâu thì tới, mọi chuyện sẽ có cách mà giải quyết cả thôi. Và thế là, hiện tại, có một căn hộ vừa đủ rộng cho cặp vợ chồng son này cư trú. Cuộc sống của họ bắt đầu bằng những sắc màu hồng đỏ phấp phới.

Đồng hồ đã điểm 9h sáng. Ngô Kỳ lúc này mơ màng ngồi dậy, dụi mắt mấy cái, liếc quanh căn phòng. Tay cậu sờ qua phía bên cạnh, thấy chỉ còn lại hơi ấm của người đã nằm ở đó thôi. Cậu lại ngó ra cửa phòng tự hỏi Nguyên Khải đâu mất tiêu rồi.

Ngô Kỳ bước xuống giường, vào nhà vệ sinh tắm rửa, thay đồ, rồi đi ra ngoài phòng khách. Từ đằng xa, mắt Ngô Kỳ hướng vào trong bếp, thấy Nguyên Khải đang loay hoay nấu bữa sáng. Vóc dáng Nguyên Khải khá cao so với cái bếp ga, anh lum khum xuống chiên trứng. Khóe miệng Ngô Kỳ bắt giắc cong lên.

Cậu chẳng chạy tới ôm Nguyên Khải từ đằng sau như mấy bộ phim Hàn Quốc, mà đi thẳng đến bàn ăn, nói to:

” Chồng ơi, nấu lẹ đi, em đói lắm rồi! ”

Nguyên Khải bị giọng nói the thé của Ngô Kỳ làm cho giật mình, anh quay qua nhìn Ngô Kỳ đang ngồi trên bàn ăn, tay vẽ vẽ gì đó trên mặt bàn, anh nheo mày nhìn cậu một lát, rồi quay sang chuẩn bị bữa sáng tiếp.

” Đồ ăn tới rồi, em không cần phải hét to như vậy. Anh đứng tim thì sao?” - Nguyên Khải đưa đĩa thức ăn sang chỗ Ngô Kỳ, tiện cúi xuống hôn cậu một cái.

” Anh là sói, không dễ chết như vậy đâu, hehe ” - Ngô Kỳ vừa nói vừa xé bánh mì chấm lia lịa.

Nguyên Khải nhìn cậu mỉm cười, rồi cũng cúi xuống ăn. Ăn xong, Nguyên Khải chở Ngô Kỳ đến trường, còn anh thì đi thực tập ở các bệnh viện. Nguyên Khải chỉ còn năm cuối này thôi là ra trường, nên anh đang thực tập tại một số bệnh viện, còn Ngô Kỳ gần hoàn tất năm hai ngành Báo Chí của mình.

Nguyên Khải bây giờ đã có thời gian rảnh hơn trước rất nhiều, nếu có đợt thực tập thì anh mới phải đi, anh cũng luôn là người làm xong luận án đầu tiên, chỉ cần ở nhà sửa lại một số chỗ là được, nên hầu như không chiếm quá nhiều thời gian.

Vì thế mà thời gian ở bên vợ Ngô Kỳ cũng được thêm chút ít. Ngô Kỳ vì điều này mà trong lòng vui hẳn lên, suốt ngày tíu ta tíu tít đủ chuyện với anh.

” Nguyên Khải, anh thực tập xong rồi hử, sao rảnh rang mà gọi cho em thế?”

” Anh chưa thực tập xong, thầy cho nghỉ giải lao, nên anh gọi nói chuyện với em một chút.”

” Nhớ em hữm? Haha ”

” Ủi tôi đang nhớ Ngô Kỳ chết được đây. Em học xong chưa?”

” Sắp xong. Tối nay anh ăn gì? Tí em về mua luôn.”

” Tí em đi xe buýt sao? Xin lỗi hôm nay anh về hơi muộn nên không đón em được. Đi cẩn thận đó.”

” Anh yên tâm. Không ai dám ăn hiếp em đâu. Ăn gì nào?”

” Ăn em! ” - Nguyên Khải nói xong thì nghe tiếng tí tí ở đầu dây bên kia, anh cười lên gian manh.

Ngô Kỳ bên này mặt đỏ bừng bừng, hậm hực thầm mắng tên Nguyên Khải đáng ghét kia.

Tối đó, Nguyên Khải vừa bước vô phòng khách đã nghe mùi của món gà chiên “thơm nức” bay ra từ trong bếp. Anh đi vào nhìn ngắm cậu vợ của mình đang vụng về chiên gà. Thật ra Ngô Kỳ không hề giỏi nấu ăn, trước đến giờ đôi một tí là có Nguyên Khải xuống bếp lo tất. Vì thế mà cậu luôn đòi Nguyên Khải dạy mình nấu ăn, rốt cuộc thì Ngô Kỳ cũng tiếp thu được chỉ một chút xíu kiến thức.

” Khụ, em chiên gà hay chiên than vậy...” - Mặt Nguyên Khải hơi xám lại, vội đẩy Ngô Kỳ ra phía ngoài.

” Anh...anh về lúc nào thế? Nay, em chiên theo anh dạy chứ bộ...” - Ngô Kỳ gục mặt, phòng má cãi lại.

” Được rồi, cũng gần xong rồi, anh làm cho. Em ra ngoài...đợi đi ” - Nói xong Nguyên Khải xoa đầu cậu, đẩy cậu ra ngoài phòng khách.

Ngô Kỳ ngồi vào bàn, mặt bí xị. Cậu muốn nấu cho Nguyên Khải ăn bữa tối, sợ anh ấy thực tập mệt lại còn về nhà nấu cơm, cậu rất xót dạ. Nhưng rồi cũng là Nguyên Khải làm hết.

Hai người ăn xong, cùng ra ghế ngồi xem chương trình thể thao. Thật ra chỉ có mỗi Nguyên Khải chăm chú xem thôi, còn Ngô Kỳ lại nhanh nhẩu xoa bóp cho anh. Kỳ thực, chuyện gì Ngô Kỳ cũng hậu đậu, duy chỉ có việc xoa bóp cho anh lại rất thành thạo. Tay cậu nhỏ nhắn, khi mát xa phải dùng nhiều lực, nét mặt lúc nào cũng mím môi với chau mày, trông rất dễ thương.

Xoa bóp được một lúc, Ngô Kỳ mỗi tay, ngồi thõm xuống ghế, xoay xoay hai tay, mắt nhắm lại trông như muốn đi ngủ. Nguyên Khải thấy vậy liền tắt tivi, ẵm cậu vào phòng, kê đắp chăn rồi hôn trán cậu một cái. Anh lặng lẽ nằm bên cạnh, đọc sách một chút. Ngô Kỳ khi ngủ rất ngoan, nằm quay người vào phía anh, tay luôn ôm ngang hông Nguyên Khải, đôi mắt nhắm hờ, hai môi mấp máy.

Đã gần 10h đêm rồi, Nguyên Khải gấp sách lại, nằm xuống quay mặt về phía Ngô Kỳ, véo má cậu. Anh định cho Ngô Kỳ ngủ một chút xíu thôi, sau đó sẽ ghẹo không cho cậu ngủ nữa. Ngô Kỳ bị véo, liền hất tay Nguyên Khải ra, nhắm mắt xoa hai má:

” Anh lại ghẹo không cho em ngủ hả? ”

” Ủ. Giờ này không phải giờ ngủ ” - Nguyên Khải lại véo thêm một cái nữa.

Ngô Kỳ lúc này mở mắt, nhìn thẳng vào mắt anh, chớp vài cái:

” Thế giờ làm gì? ”

” Làm tình. ” - Nguyên Khải đáp rất gọn mà xúc tích.

” Anh biến thái. Em ngủ...” - Cậu nói chưa thoát ra hết thì đã bị chặn lại.

” Ưm...” - Chiếc lưới kia cuốn lấy lưới Ngô Kỳ, ngăn lại nhịp thở đều đều của cậu.

Trong phòng ngủ, không còn tiếng nói của hai người, chỉ sót lại tiếng rên rỉ và thở gấp.

Hôm nay là chủ nhật, Nguyên Khải muốn ngủ nướng một xíu, nhưng Ngô Kỳ kia lại không cho. Cậu lôi anh dậy cho bằng được, rồi kéo anh đi siêu thị.

Cả hai bước ra khỏi căn hộ, tay trong tay, thu hút mọi ánh mắt bởi hai chiếc áo giống nhau i chang, Nguyên Khải là áo đen viền xanh, còn Ngô Kỳ là áo xanh viền đen. Đó cũng được coi là áo đôi đi. Vừa bước vào siêu thị, bé Ngô Kỳ nhà ta đẩy ngay một cái xe đẩy, rồi lướt khắp cửa hàng. Cậu lướt qua quầy sữa, rồi quầy bánh kẹo, sau đó tới quầy đồ ăn. Mỗi quầy, cậu đều tống vào xe đẩy một ít, một ít. Chẳng mấy chốc, cái xe đã nặng đến không thể đẩy nữa.

Nguyên Khải thấy Ngô Kỳ định lấy thêm, anh vội ngăn lại, nghiêm mặt:

” Em không cần mua nhiều như vậy. Em xem, xe đẩy hết nổi rồi.”

” A...vâng, thế chúng ta tính tiền đi ” - Ngô Kỳ gục mặt xuống đẩy xe thẳng ra chỗ tính tiền.

Cô gái trẻ đang cầm từng món hàng đưa lên máy tính, bỗng mặt cô hơi đỏ, cô bấm thật lẹ giá tiền rồi cho vào bao. Nguyên Khải nhìn cô đỏ mặt, thấy lạ, nhìn xuống thấy tay cô gái đang cầm lọ gel, anh nhìn qua Ngô Kỳ đang loay hoay xếp đồ vào bao, mặt nóng lên.

Tính tiền xong, anh kéo tay Ngô Kỳ ra ngoài, nói nhỏ:

” Em...không cần mua cái lọ gel, ra chỗ chuyên bán là được. Em làm cho cô gái lúc nãy đỏ cả mặt ấy ”

” Có hả? Em tiện tay lấy thôi, với cũng cần thiết chứ bộ. ” - Ngô Kỳ gãi gãi đầu, viện hết lý do.

” Anh thua em, Ngô Kỳ. Chúng ta về thôi, trời nắng dễ bệnh lắm.” - Nói xong nắm tay Ngô Kỳ đi đến xe.

” Nguyên Khải, em đi ngủ trước nhé. Sáng mai có tiết. Anh nhớ ngủ sớm đó ” - Ngô Kỳ dụi hai con mắt mở không lên nữa.

” Em nghĩ là anh cho em ngủ hả? ” - Nguyên Khải lại kéo Ngô Kỳ lôi đến giường.

” Sáng mai có tiết a, có tiết có tiết rất quan trọng...” - Vẫn là chưa nói được hết câu đã bị chặn.

Sau vài lần hôn đến thở gấp, Nguyên Khải ngồi dậy tìm...lọ gel. Anh lấy lọ cũ, lắc lắc, không thấy động tĩnh, thì ra nó cạn mất rồi. Anh vội tìm cái lọ mới mua hồi sáng, rồi sán lại gần Ngô Kỳ hôn vào môi cậu.

Ngô Kỳ hai môi mấp máy, nói cực kỳ ngây ngô:

” Thấy chưa, nếu hồi sáng em mà không mua thì giờ lấy gì cho anh dùng chứ. Hay không có rồi anh định để mai em xin phép nghỉ học luôn.” - Cậu cao giọng trách móc.

” Được rồi, Ngô Kỳ lúc nào cũng giỏi cả. Giờ thì anh cần em ngoan ngoan nằm im đón tiếp anh thôi ” - Cậu nói vừa dứt, căn phòng tràn ngập trong tiếng rên ủy mị..

Một căn hộ không nhỏ, có hai con người, một nóng, một lạnh, một ngây ngô, một nguy hiểm, sống với nhau. Họ rất khác nhau, kỳ thực, họ vẫn đang lấp đầy những khoảng trống trong chính cuộc sống của cả hai. Họ yêu nhau, và cũng hòa quyện vào nhau rất ăn ý.

10. Chương 10: Sói Già Trở Về

Hôm nay, vừa tròn ba tháng Nguyên Khải tránh né Đình Quân, họ đã chạm mặt nhau tại Urban Station. Bốn mắt nhìn nhau, cả hai đều không lộ vẻ ngỡ ngàng, ngỡ ngàng ngừng, mà ngược lại rất điềm tĩnh chào hỏi nhau như chưa có gì xảy ra.

” Hey Nguyên Khải, lâu quá không gặp, trốn kỹ thật đấy! ” - Đình Quân khoanh tay trước ngực, ngó nghiêng Nguyên Khải.

” Ừ, ba tháng nay thật là yên bình với tớ. ”

” Hừ, cậu đi loanh quanh đâu đấy? Không đi thực tập à? ”

” Không! Hôm nay xin nghỉ để đến trường.”

” Làm gì? ” - Đình Quân nheo mắt, ngó Nguyên Khải.

” Hôm nay Ngô Kỳ thi giải đá banh của trường, tớ đến xem cho em ấy có tinh thần. ” - Nguyên Khải cười dịu dàng.

” Lãng mạn vừa thôi, làm mờ mắt tớ cả rồi đây này.” - Đình Quân xoa xoa hai mắt, ra vẻ đau khổ.

” Hah.., ba tháng vừa rồi cậu làm gì?”

” Ăn chơi các kiểu. Sáng đi làm, tối ghé qua quán rượu kia uống chút. Kỳ thực, cái quán rượu đó hẳn là có nam châm vô hình, nó cứ hút tớ phải đến vào mỗi tối. Quái lạ! ” - Đình Quân hết xoa mắt, lại xoa đến hai huyệt thái dương.

” Cẩn thận không lại rơi vào lưới tình của kẻ nào đó ở quán rượu, haha ”

” Người ta không rơi vào bẫy của tớ thì thôi, tớ mà lại rơi vào người ta sao? Haha. ”

” Chờ đấy. Kẻ đào hoa chơi bời như cậu phải gặp một tên lừa bịp giăng bẫy làm cậu một trận đau lòng thì mới tỉnh ra. ”

” Hờ, tớ vẫn đang chờ đấy. Khi nào cậu đi? ”

” Bây giờ.” - Nguyên Khải nói xong đứng lên, tay cầm ly mint matcha, quay đi.

” Ê, tớ theo với. Lâu rồi không gặp Ngô Kỳ, nhớ thằng nhóc con ấy chết được. ”

” Cậu...đúng là mặt dày a. ” - Cả hai rời khỏi Urban, đi song song với nhau, chẳng ai nói với ai thêm câu nào nữa.

” Yoooo! Một cú trình diễn tuyệt vời, đội Trắng lại ôm trọn một điểm nữa cho đội của mình...” - Tiếng nói the thé phát ra từ cái loa to đặt gần khán đài, vọng ra đến sân đấu.

” Chết tiệt! Chỉ cần chặn được thằng kia là ngon rồi. ”

” Đúng đấy, thôi cố hết sức đi. ”

” Nào nào, chặn lại chặn lại, canh khung thành kìa.”

Trên sân bóng bây giờ toàn tiếng gọi nhau í ới, tiếng chửi bực bội của mấy cậu cầu thủ. Trong đó có cả Ngô Kỳ nhà ta.

” A! Một chết được mà. 2-1 rồi đấy. Aa. ” - Ngô Kỳ thở hắt hắt, lấy tay áo quét qua lớp mồ hôi bết lại ở trán, đôi lông mày chau lại, khó chịu.

” Ngô Kỳ, lát nữa tớ chuyển bóng qua cho cậu, canh mà đá cho chuẩn vào đấy. ”

” Được.”

Lúc này, Nguyên Khải với Đình Quân đứng trên khán đài, hai ánh mắt chiếu thẳng xuống chỗ đội Vàng, là đội của Ngô Kỳ. Nguyên Khải đưa mắt ngó dáo dác, như là đang tìm vợ mình.

” Ngô Kỳ đang đứng thở hắt hắt ở gần khung thành kìa, định tìm đến khi nào vậy? ” - Ngón tay Đình Quân chỉ hướng đến cậu trai tóc xoăn màu hạt dẻ.

” Ồ, người yêu tớ mà cậu tìm nhanh thật đấy.”

” Mất tình quá thôi, chứ tớ chẳng thèm có ý gì đâu nhé. ”

” Haha ừ. ”

Sau khi bàn kế hoạch chuyển bóng với cậu bạn xong, Ngô Kỳ ngược mặt lên, mắt cậu nheo lại khi bắt gặp ánh nắng rọi vào theo phản xạ, sau đó lùng sục khắp khán đài, xem Nguyên Khải đang đứng ở đâu.

Rồi cậu thấy có cánh tay giơ lên, hươu qua hươu lại phía về cậu, nhìn lâu một chút, Ngô Kỳ nhận ra đó là Nguyên Khải. Miệng cậu liền cong lên nụ cười hạnh phúc, giơ tay chào lại.

” Ngô Kỳ, tập trung vào.” - Một cái bốp ở sau lưng khiến Ngô Kỳ giật nảy mình.

” Đau quá đau quá, tớ biết rồi mà. ”

Trái bóng cứ vô thức mà lặn trên sân cỏ, lặn đến đâu thì bị đá ngược lại, cứ lặn như vậy cho đến khi lặn vào khung thành đội Trắng một cách đẹp mắt nhất. Đúng thế, Ngô Kỳ đã sút thẳng một cú xuyên qua lưới của đội Trắng. Và đội Vàng ghi điểm.

Tỉ số 2-2. Vì hai đội hòa nhau nên đá thêm một trận đá ben. Và kết thúc bàn thắng vẹn vẹn trong ba phút.

” Thắng rồi, thắng rồi. ”

” Ngô Kỳ a, nhờ cậu đá trái lúc này đây. Tên nhóc này được việc thật ”

” Ôm cái nào ôm nào, chúng ta quán quân rồi. ”

” Haha, tớ vui...đến..không..nói nổi luôn huhu.” - Ngô Kỳ mím môi, tay choàng ôm đồng đội.

Thay đồ xong, Ngô Kỳ chạy vụt ra chỗ Nguyên Khải đứng, bỗng cậu thấy sự xuất hiện của kẻ chướng mắt giữa tay, lửa xẹt qua khóe mắt.

Cậu đến gần, hung hăng đẩy Đình Quân qua một bên, ngồi ngay lên đùi Nguyên Khải (thật ra là chỗ ngồi bị chặn kín hết rồi hihi). Ngô Kỳ không thềm ừ hử với Đình Quân một tiếng nào. Tình hình khá căng thẳng, Nguyên Khải đành đứng ra mà phá vỡ nó.

” Ừm..hừm, Ngô Kỳ, hôm nay xuất thần quá nhé, đá hay lắm ” - Nói xong Nguyên Khải xoa đầu cậu.

” Thế nào? Giỏi đúng không? Em rất giỏi a, giỏi tất cả mọi việc, không như ai kia chỉ biết đi dụ dỗ người khác thôi. ” - Dứt lời khẽ liếc qua tên chướng mắt kia.

” Ngô Kỳ! Chuyện đã qua lâu rồi...Bỏ qua đi. Đình Quân cậu ấy cũng đến cổ vũ cho em đây.”

” Hừ, ai bảo anh ấy khó ưa...”

” Ngô Kỳ, tôi xin lỗi chuyện lúc trước. Lúc đó say rồi, ý thức mơ hồ, cậu hãy thông cảm một tí. Hôm sau tôi cũng tự thấy có lỗi a...”

” Rồi rồi, Ngô Kỳ này đâu thềm chấp nhất vật vãnh chớ, vị tha lắm. Anh yên tâm! ” - Nói xong quay qua cười với Đình Quân một cái.

Nụ cười đó dù là thật hay giả thì nó cũng làm cho cả hai con người được chứng kiến kia cảm thấy nhẹ nhõm phần nào.

” A, về tới nhà rồi. Vào là em ngủ ngay, ngủ qua hôm sau luôn.”

” Ừ, anh biết rồi. Ngủ cho đã vào nhé!”

” Hihi tất nhiên a.”

Nguyên Khải cùng Ngô Kỳ rảo từng bước đến cửa căn hộ, chợt tiếng bước chân dừng hẳn, không gian im như tờ. Đột nhiên Ngô Kỳ lên tiếng:

” Bối Nhi! ” - Ánh mắt Ngô Kỳ ngây ngơ còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang diễn ra thì Nguyên Khải ngỡ ngàng không nói được lời nào.

Sau đó mọi ánh mắt đều hướng vào người đàn ông trung niên đứng đối diện hai người. Gương mặt kia, mắt, mũi, miệng, trừ tuổi tác thì hoàn toàn như được sao chép từ bản chính Âu Nguyên Khải. Nhưng biết đâu chính người đàn ông trung niên kia mới là bản chính thì sao? Ngô Kỳ hơi nhứ mảy khó hiểu, tay nắm hờ áo anh.

11. Chương 11: Xa Cách [1]

Nguyên Khải bây giờ mới lấy lại sự điềm tĩnh thường ngày, giọng thanh trầm cất lên nhẹ nhàng:

” Ba! Ba đến khi nào vậy?”

” Được 30 phút rồi. Con có định mời ta vào trong nhà không? ”

” Tất nhiên là có rồi. Đợi con mở cửa. ” - Nói xong đưa túi đồ cho Ngô Kỳ, đi đến mở cửa.

Ngô Kỳ tay nhận lấy đồ ăn, mắt vẫn không rời người đàn ông trung niên kia, cậu lúc này mới biết đó là ba của Nguyên Khải nên không khỏi ngỡ ngàng, xen lẫn chút lo lắng bất an.

Bối Nhi cùng Ngô Kỳ bước theo sau hai bóng người kia. Nguyên Khải vội đi vào bếp lấy ra một ly nước lạnh cho Âu Vũ. Còn Âu Vũ vừa vào tới phòng khách đã ngồi thẳng lưng, mặt cực kỳ nghiêm nghị, thoáng làm cho Ngô Kỳ giật mình.

” Bối Nhi đưa ba tới đây sao? Mà ba về khi nào thế? ” - Nguyên Khải ngồi đối diện ông, sắc mặt vẫn điềm tĩnh.

” Phải. Ta bảo Bối Nhi đưa tới. Hầy, mới về hôm kia thôi. ” - Nói xong liếc qua phía Ngô Kỳ.

Ngô Kỳ nhìn ông trân trân, cậu không dám ngồi quá gần Nguyên Khải, cách đến một đoạn, hai tay cậu nắm chặt lại, mồ hôi túa ra ướt đầm, lạnh ngắt.

” Cậu tên gì? Quan hệ thế nào với Nguyên Khải? ” - Âu Vũ giọng đanh lại.

” Dạ, thưa bác. Cháu tên Ngô Kỳ...Cháu là...*ực*...là bạn của Nguyên Khải ạ. ” - Ngô Kỳ luống cuống thấy rõ.

” Ý ta là bạn thế nào? Bạn bình thường, bạn thân hay...” - Người đàn ông này vừa nói vừa cười khẩy.

” Bạn thân ạ. Vì nhà cháu khá xa trường nên đã ở nhờ nhà Nguyên Khải, tiện cho việc đi học ạ...”

” Ồ, ở nhờ? Ở nhờ nhưng không tốn tiền phải không? Haha...”

” Dạ...cái đó...không...không phải...” - Ngô Kỳ đầu óc trống rỗng.

” Ba! Đây là Ngô Kỳ, sinh viên năm hai, ngành Báo Chí, trường Đại học T, và cũng là người yêu của con.” - Nguyên Khải lên tiếng.

Ngô Kỳ nghe anh giới thiệu một mạch về thân phận mình, cậu quay sang tròn mắt nhìn anh, khiếp sợ, không dám nhìn phía đối diện mình sẽ phản ứng ra sao. Cậu nín lại áo Nguyên Khải, nói khẽ:

” Anh điên rồi sao? Nói linh tinh gì vậy hử?...”

Nguyên Khải không nhìn Ngô Kỳ, mắt hướng đến Âu Vũ, chờ ông phản ứng.

Nhưng lạ thay, suy nghĩ của anh ngoài dự đoán, ba anh không hề phản kháng, không ngỡ ngàng, ông chỉ ngồi im suy tư gì đó.

” Con nói ta nghe, con chắc sẽ yêu cậu nhóc này suốt đời? ”

” Vâng. ” - Nguyên Khải cười dịu dàng.

” Còn cậu, Ngô Kỳ, cậu có yêu con tôi không? ”

” Thưa, có ạ. Con rất yêu Nguyên Khải. ”

” Yêu nó hay yêu tài sản của nó, hũm? ”

“ ... ”

” Ba! Ngô Kỳ không phải loại người đó. ”

” Được rồi, ta có lẽ hơi quá lời chẳng, haha...”

” Cháu...cháu là yêu con người Nguyên Khải. ”

” Hừm, hôm nay đến đây thôi, ta còn có việc cần giải quyết.” - Nói xong Âu Vũ đứng lên đi ra cửa.

Đi được một đoạn ông quay đầu lại, nói với Ngô Kỳ:

” Chúng ta sẽ gặp nhau một lần nữa, và sau đó là không bao giờ. Cậu nhớ lấy. ” - Âu Vũ đi nhanh ra khỏi cửa, Bối Nhi vẫy tay chào hai người, rồi nhanh nhẩu theo sau ông.

” Chủ tịch, cậu Nguyên Khải đang có quan hệ thân thiết với một người con trai. Tên cậu ấy là Ngô Kỳ, sinh viên năm hai, ngành Báo Chí. Theo điều tra, hai người rất thân với nhau, cả hai đang sống chung trong căn hộ ở thành phố B. ”

” Ngô Kỳ sao? Tốt. Điều tra cho tôi tất tần tật về con người đó. Được rồi, cậu làm việc ngay đi. ”

” Vâng thưa ông. ”

Lúc đi công tác ở nước ngoài, Âu Vũ không khi nào không âm thầm giám sát con trai, dù là giao nhiệm vụ cho Bối Nhi, nhưng ông không tin tưởng hoàn toàn vào cô, lên lút sai người quan sát Nguyên Khải. Và dĩ nhiên, ông thừa biết Ngô Kỳ là người yêu của Nguyên Khải, không những chỉ thế, cả gia đình, bạn bè, thành tích học tập, những thứ nhỏ nhất cũng biết tất tần tật.

Với con người độc đoán và nguy hiểm như Âu Vũ, ông sẽ không hành động bộp chộp thiếu suy nghĩ. Ông rất giận. Giận lắm. Người đàn ông này sẽ chẳng thể chấp nhận mối quan hệ đó. Điều này đồng nghĩa với việc Âu Vũ sẽ ngăn cản bằng mọi cách...

Ngồi trong xe, Bối Nhi khẽ liếc nhìn người bên cạnh mình, cô thấy Âu Vũ nhìn ra ngoài cửa sổ, sắc mặt thâm trầm, đang chống cằm suy tư gì đó... Bối Nhi thở dài, chỉ biết thầm cầu nguyện cho Nguyên Khải và Ngô Kỳ.

Tách tách tách.

Tối nay mưa thật to. Từng giọt nặng nề rơi xuống mặt đất tạo thành bong bóng vỡ tung tóe. Không chỉ có mưa nặng nề, mà tâm trạng của Ngô Kỳ hôm nay cũng tệ hẳn. Cậu cứ đi loay quanh trong nhà, mỗi chân thì lại ngồi co rút người trên ghế sofa, cúi gằm mặt trên hai cánh tay, ngọ nguậy cái đầu như đang suy nghĩ gì đó mà nghĩ không ra.

” Ngô Kỳ, em ăn ít thế? Lỡ đói làm sao? ” - Nguyên Khải bước đến ngồi kế Ngô Kỳ, anh thấy lo cho cậu.

” Em no rồi, em không đói tí nào cả.” - Ngô Kỳ vẫn úp mặt xuống hai cánh tay.

” Đừng nói dối. Ăn uống có bao giờ là đủ với em đâu chứ. Em đừng lo như vậy, ba anh sẽ chấp nhận thôi.

” - Nguyên Khải ra sức trấn an Ngô Kỳ.

” Anh đang mơ sao? Anh còn không biết rõ con người ba anh ư? Chấp nhận kiểu nào đây? Anh nói xem. ”

- Ngô Kỳ bỗng ngẩng mặt lên, quát lớn.

Nguyên Khải tròn mắt nhìn cậu, cảm thấy hơi bất ngờ. Anh không nghĩ Ngô Kỳ sẽ phản ứng mạnh đến thế nên chỉ im lặng nhìn cậu mà không nói gì nữa.

Ngô Kỳ cũng thấy hơi chột dạ, biết thái độ lúc nãy của mình là quá đáng, đành hạ giọng:

” Em xin lỗi. Em không có ý lớn tiếng. Em đang rất rối, rất sợ. Em không sợ ba anh sẽ làm gì em, Ngô Kỳ này là sợ ông ấy sẽ ngăn cách hai chúng ta. ” - Nói xong Ngô Kỳ sụp mặt xuống, lê bước chậm chạp vào phòng ngủ.

Cạch.

Cửa phòng đóng lại. Nguyên Khải miên man trong suy nghĩ, anh cảm thấy cánh cửa kia gần như vậy thôi, đi vài bước sẽ đến, nhưng bây giờ nó lại xa như thế, xa đến mức anh cảm giác hai người sắp bị chia cách mất rồi.

Sau khi tan học, Ngô Kỳ bắt gặp một tên bạn đồ vest đen, mắt kính đen, cái gì cũng đen tấ. Cậu nhìn hần khó hiểu, thậm chí ngó sang cái chiếc xe hơi bên cạnh hần cũng đen từ đầu đến đuôi. Ngô Kỳ thầm nghĩ tên này giàu quá, định đậu xe giữa trường để khoe của sao? Đang tưởng tượng lung tung thì hai tay cậu bị nắm cứng ngắt, Ngô Kỳ bị cái tên nhà giàu khoe của kia lôi lên xe.

Ngô Kỳ tay giãy dụa, chân đạp tứ phía, miệng la lên:

” Này, điên à? Cái tên nhà giàu kia, thả tôi ra ngay. Đồ chết tiệt...”

Có đến hai tên mặc đồ y khuôn tên khoe của kia ngồi giám sát Ngô Kỳ. Một giọng nói vang lên trong xe:

” Cậu ngồi im dùm chúng tôi. Chúng tôi là làm theo lệnh của chủ tịch. Chủ tịch muốn gặp cậu để nói chuyện. ”

Chủ tịch? Ai là chủ tịch? Chủ tịch thì hần là giàu có lắm. À thì ra mấy tên này là người hầu, ý không, là lính chứ...Mà thôi nói chung tâm điểm là cái người được xưng chủ tịch kia tại sao lại đòi gặp cậu chứ?

Tuy rất khó chịu, nhưng Ngô Kỳ vẫn hỏi tên lái xe rất dè dặt:

” Cho hỏi người mà anh gọi là chủ tịch tên gì thế? Cần gặp tôi đến vậy sao? ”

” Phải. Ông ấy là Âu Vũ, chủ tịch của tập đoàn AVK, có lẽ cậu có nghe đến rồi. Ông ấy muốn gặp cậu ngay bây giờ. ”

“Âu Vũ”. Được rồi, nhịp tim của Ngô Kỳ lúc này đã đập loạn xạ, lúc nhanh đến thở gấp, lúc chậm như muốn tắt thở. Đầu óc cậu trống rỗng, tay ướt đầm mồ hôi, lạnh ngắt. Ba Nguyên Khải muốn gặp mình sao? Được thôi, tôi thừa biết ông muốn nói chuyện gì mà, tôi sẽ bắt chấp tất cả với ông, Âu Vũ à.

Kết.

Xe dừng ngay trước một nhà hàng sang trọng, bên trong khá ít người. Một khúc nhạc du dương được mở lên, nghe êm tai đến là thích. Ngô Kỳ bước vào, đưa mắt tìm Âu Vũ.

” Cậu là Ngô Kỳ phải không?”

” Phải. ” - Ngô Kỳ gật đầu trả lời.

” Vậy mời cậu theo tôi đến phòng ăn của chủ tịch.”

Ngô Kỳ chẳng do dự, nhanh chân theo sau người bồi bàn kia. Căn phòng này thật lạnh. Chắc nhiệt độ chỉ khoảng 16 độ thôi. Ngô Kỳ run lên, xoa xoa hai bàn tay đã khô mồ hôi, điềm tĩnh ngồi đối diện Âu Vũ.

” Chào bác! ”

” Chào. Chúng ta lại gặp nhau rồi. ” - Người đàn ông kia tay cầm tách trà, mân mê một hồi liền uống hết.

” Vâng. Bác gặp cháu có chuyện gì sao ạ? ”

” Tôi còn nghĩ cậu thông minh, biết cả lý do trước khi đến đây chứ. Hóa ra vẫn ngờ nghệch đến vậy. ” - Âu Vũ cười khẩy.

” Xin lỗi bác, nhưng bác có thể vào vấn đề chính không ạ? Cháu còn có chút việc ạ...”

” Được thôi. Đừng nóng như vậy.. Chuyện là, cậu chia tay với Nguyên Khải đi. Tôi cũng không thích vòng vo, vấn đề chính là thế. Cậu làm được chứ? ”

Ngô Kỳ cười nhạt, cầm tách trà lên uống một ngụm lấy hơi.

” Bác biết không? Trước khi bác hỏi, cháu còn nghĩ là bác đã biết câu trả lời của cháu rồi đấy. Nhưng hình như bác chưa rõ. Thế để cháu nói ra vậy. CHÁU SẼ KHÔNG BAO GIỜ CHIA TAY VỚI NGUYÊN KHẢI.”

” Kể cả khi tôi dùng mọi thủ đoạn? ” - Âu Vũ nheo mắt.

” Cháu chấp nhận tất cả thủ đoạn của bác. ”

” Ha ha...Tôi hiểu rồi. Thế thì cuộc nói chuyện giữa chúng ta nên dừng lại tại đây. Ngô Kỳ, tôi chắc chắn cậu sẽ hối hận về việc này. ” - Nói xong ông đứng lên, đi ra khỏi nhà hàng.

Để lại một mình Ngô Kỳ ngồi đó, hai ống quần nhăn nhúm vì cậu đã cáu xé nó suốt từ nãy đến giờ. Tay cậu trắng bệch. Ngô Kỳ thở ra, khẽ mím môi. Phải! Từ nãy đến giờ, cậu đã lấy hết can đảm để đối kháng với Âu Vũ. Cậu cảm thấy mình không còn sức lực để đứng dậy nữa, chợt thấy hơi nhói ở ngực trái...

Cuộc gặp gỡ này có phải là điềm báo cho mối quan hệ của họ không? Bức tường ngăn cách sẽ được Âu Vũ tạo dựng như thế nào? Người đàn ông này sẽ dùng thủ đoạn gì đây? Thủ đoạn hiểm độc nhất sao? Có lẽ thế. Có lẽ ông ấy sẽ đưa tình cảm của hai người bọn họ từ từ đứng gần bờ vực thẳm, chỉ cần một bước đẩy nhẹ nữa thôi, tất cả sẽ rơi xuống, vỡ tan tành trong chớp nhoáng...

12. Chương 12: Xa Cách [2]

Vì Âu Vũ cũng từng là một đứa trẻ, cũng từng được ba mẹ yêu thương hoặc rầy la, và ông cũng từng sống trong một gia đình quá đỗi gia giáo và đề cao việc nối dõi. Từ đó đã tạo lập trong suy nghĩ của Âu Vũ là phải lấy vợ, sinh con, đặc biệt phải là con trai để sau này còn nối tiếp Âu gia.

Với ông, Nguyên Khải là một báu vật, khi vợ mất, ông đã toàn tâm nuôi nấng đứa con này thành người. Cũng chính vì Nguyên Khải là con một nên Âu Vũ lại càng phải ngăn chặn mối quan hệ tình cảm kia, ông là cần một đứa cháu nội trai để duy trì tiếp dòng họ Âu này. Trước giờ, ông luôn quyết đoán trong mọi việc, kể cả chia cắt hay làm đau khổ đứa con trai mình, Âu Vũ cũng chẳng hề hấn đau xót...

Ngô Kỳ lúc này đã ra khỏi nhà hàng, cậu lê từng bước nặng nề về nhà. Con đường hôm nay bỗng dài hơn, cậu đi lâu hơn, khiến cho đôi chân mỏi dần đi. Ngô Kỳ cố gắng suy nghĩ một cái gì đó lạc quan hơn, nghĩ rồi lại nghĩ, vẫn không có kết quả.

Ngô Kỳ vừa bước vào nhà thì thấy Nguyên Khải đang nằm ngủ trên ghế, khuôn mặt anh bằng phẳng, thật đẹp. Cậu bước rất nhẹ đến gần anh, cẩn thận ngồi bệt xuống sàn. Ngô Kỳ lấy tay lướt nhẹ qua tóc Nguyên Khải, tóc anh mềm thật. Bỗng cậu thích thú cười lên khe khẽ.

” Um...em về rồi sao? ” - Nguyên Khải nheo nheo hai mắt.

” Em làm anh thức giấc hả?... ” - Ngô Kỳ vội rút tay về.

” Không có. Anh cũng thức từ nãy giờ rồi, chỉ nằm im coi em định làm gì thôi,:D ”

” Anh...đồ gian manh.” - Nói xong ần người Nguyên Khải xuống ghế một cái rõ mạnh.

” Ui...em mạnh tay quá Ngô Kỳ. Em đã ăn cơm chưa? Anh dọn lên nhé. ”

” Em...ăn rồi. Anh cứ ăn đi. Em đi ngủ một chút ” - Ngô Kỳ quay lại trạng thái thờ thẩn, đi vào phòng ngủ một giấc.

Nguyên Khải đưa mắt nhìn theo bóng Ngô Kỳ khuất sau cánh cửa đã đóng chặt lại, tim anh cũng một đợt nhói lên. Ngô Kỳ, hôm nay em có chuyện gì sao? Chuyện gì mà không thể tâm sự với anh chứ...Ngô Kỳ.....Anh vừa nghĩ vừa ngồi phịch xuống ghế, hai tay ôm đầu, mọi chuyện xem chừng chẳng có gì to tát, nhưng bên trong rối đến mức không thể gỡ được..

” Chủ tịch, chuyện của cậu Nguyên Khải ngài đã định làm gì rồi?. ”

” Hừm... Cậu nghĩ xem tôi có thể dùng gia đình Ngô Kỳ mà gây áp lực cho cậu ấy chứ? ” - Âu Vũ gõ mấy ngón tay lên mặt bàn, hỏi người thư ký.

” Có thể. Không ai là không thấy gia đình mình gặp chuyện mà đứng im cả. Ông định...”

” Phải ! Tôi đã có kế hoạch, và bây giờ phụ thuộc vào cậu thôi. Hãy hoàn thành thật gọn lẹ. ” - Nói xong ông uống một ngụm trà nóng.

” Còn cậu Nguyên Khải? Chủ tịch, cậu chủ sẽ không để yên chuyện này...”

” Cậu không cần lo. Tôi cũng đã định sẵn mọi chuyện. Âu Vũ này sẽ cho đứa con trai kia thật bận rộn với công việc. ”

” Nhưng...không phải cậu Nguyên Khải theo ngành Y sao? Làm sao chủ tịch có thể sắp đặt công việc của cậu ấy..? ” - Người thư ký mơ hồ khó hiểu.

” Học ngành Y. Nhưng bây giờ sẽ không làm bác sĩ. ”

” Thế làm gì cơ ạ? ” - Người thư ký sững sờ thốt lên.

” Thừa kế tập đoàn AVK. ” - Âu Vũ cười khẩy, sờ sờ cằm mình đắc ý.

Người thư ký nghe xong chỉ im lặng, chào ông rồi ra ngoài. Âu Vũ quả là đáng sợ, dùng gia đình để trấn áp tinh thần Ngô Kỳ, dùng công việc để chia cắt tình cảm của bọn họ. Ông thật là một người biết sử dụng uy quyền của mình đấy, chủ tịch. Người thư ký ngẫm nghĩ một hồi thì quay lại với kế hoạch đã định sẵn kia.

” Ông chủ, ông nói sao? Tôi bị đuổi việc? Nhưng tại sao...?”

” Tôi cảm thấy sức khỏe của ông không thể làm những công việc này nữa. Điều này có thể ảnh hưởng đến lợi nhuận. Tôi thật xin lỗi...”

” Ông chủ, ông hãy suy nghĩ lại đi. Làm ơn đi, tôi mất việc thì gia đình tôi phải làm sao chứ..? ”

” Hết cách rồi. Tôi thật xin lỗi...”

” Ba Ngô Kỳ, sáng nay chỗ tôi bán bánh mỗi ngày đã bị người ta lấy lại. Tôi cũng không biết làm sao nữa...Họ tăng giá thuê sạp rồi đủ thứ, tôi không thể cam nổi, ba nó à...”

” Mẹ kiếp, tôi cũng đã bị đuổi việc rồi. Không thể nào tin được, chuyện gì đang xảy ra vậy chứ. Đúng là mẹ kiếp...”

Với quyền lực của mình, Âu Vũ đã thành công trong việc làm gia đình Ngô Kỳ rơi vào bế tắc. Người cha mất việc, còn mẹ cũng không còn chỗ buôn bán vừa ý. Hai người chỉ biết trông chờ vào một phần may mắn nào đó nhóm lên, hay một ngôi sao băng xẹt ngang qua cũng được. Họ gần như mất tinh thần, suốt ngày đi khắp nơi kiếm việc làm. Kỳ lạ, cứ làm được hai ba ngày là người chủ sẽ viện đủ lý do để đuổi việc.

Sự kỳ quái này lặp đi lặp lại khiến tinh thần của họ tuột dốc không phanh, cho đến khi Ngô Kỳ được nghỉ, về thăm ba mẹ, thì hoàn toàn sững sờ.

” Ba mẹ, hai người sao thế này? Ba à, mẹ bị làm sao vậy? ” - Ngô Kỳ hoảng hốt chạy đến bên chỗ mẹ đang nằm. Trông bà như bị bệnh rất nặng, mặt xanh xao.

” Khụ..khụ...mẹ con..mấy ngày nay bà ấy phát bệnh, nhưng lại không chịu đi bệnh viện, sợ tốn kém, khiến cho bệnh ngày càng nặng...”

” Tại sao lại sợ tốn kém? Nhà chúng ta đâu phải là không có tiền chứ? Ba, chuyện gì đã xảy ra vậy? ”

” Chuyện rất khốn khiếp. Ba bị đuổi việc, mẹ con mất chỗ bán hàng, trong cùng một ngày. Con có tin không? Sau này xin chỗ nào cũng chỉ làm được tối đa hai ba ngày thôi là bị đuổi. Thật sự khốn khiếp...”

Ngô Kỳ nghe đến đây đã đứng chết trân, cậu trợn mắt lên như không tin điều ba mình vừa nói. Ngô Kỳ cảm thấy đau lòng, đau đến không thở được. Cậu biết chuyện khốn này là do ai gây ra, cậu không thể kiểm lại bản thân mà chạy ngay ra khỏi nhà, chạy thật nhanh đến một nơi.

” Tôi muốn gặp chủ tịch mấy người, có tránh ra không thì bảo?”

” Không được. Cậu đã có hẹn trước chứ? ”

” Không hẹn gì cả. Mẹ kiếp, có cho tôi vào không? ”

” Cho cậu ấy vào đi. ” - Người thư ký của Âu Vũ chen ngang vào.

” Nhưng mà...ừm..mời cậu vào. ”

Ngô Kỳ nét mặt hung hăng, phủ phúi áo rồi đi thẳng vào phòng, không hề lướt nhìn người thư ký lúc này.

” Cậu đến gặp tôi có chuyện gì? ” - Âu Vũ quay lưng về phía cậu, cất giọng.

” Ông...ông còn hỏi câu đó sao? Chẳng phải ông thông minh lắm à, Âu Vũ? ” - Ngô Kỳ cười nhạt.

” Tôi thật sự không hiểu cậu nói gì cả Ngô Kỳ. ” - Chiếc ghế được xoay lại, hiện ra khuôn mặt của một sói già hiểm độc.

” Haha..không hiểu? Chính ông đã khiến cho ba mẹ tôi bị nghỉ việc, bây giờ mẹ tôi trở bệnh nặng thế kia, ông còn có tính người không? Ngoài ông ra, thật sự không ai có thể hiểm độc đến vậy. Chẳng lẽ chỉ vì muốn chia cắt tôi và Nguyên Khải mà ông làm liên lụy đến cả gia đình tôi sao? Không tin được...haha ”

” Hóa ra cậu cũng thông minh lắm. Thế rốt cuộc cậu đã hiểu lời tôi nói lúc trước không? Chính cậu đã bảo sẽ chấp nhận mọi thủ đoạn mà phải chứ? Bây giờ thì sao? Mới đó đã chạy đến đây làm loạn, chỉ bằng cậu hãy chấp nhận yêu cầu của tôi đi. ”

” Ông...” - Ngô Kỳ chết lặng, cậu không thể nói thêm câu gì nữa. Cậu hoàn toàn bất lực trước uy quyền của Âu Vũ. Ngực trái cậu nhói lên từng cơn...

” Được. Tôi chấp nhận yêu cầu của ông. Từ nay, tôi và Nguyên Khải sẽ chấm dứt mối quan hệ này. ” - Giọng nói lạnh lùng cất lên, từng chữ rõ ràng rành mạch.

” Haha tốt tốt lắm. Được rồi, cậu hãy về đi. Tôi sẽ chuyển tiền cho cậu để chữa bệnh cho mẹ cậu. ”

” Không cần. Tôi với ông chẳng có quan hệ gì cả. Chuyện chúng ta đến đây chấm hết. Chào ông. ”

Ngô Kỳ gật đầu, sau đó quay người đi thẳng một đường. Gương mặt cậu lúc này sao? Cực kỳ băng lạnh, nhưng cũng rất lạnh lùng. Làn da cậu trắng hơn, nhiệt độ cơ thể lạnh hơn.

” Có lẽ chủ tịch không cần đưa cậu chủ thừa kế tập đoàn nữa rồi. Ngô Kỳ này nói là sẽ làm, trông cậu ấy rất dứt khoát..”

” Phải, cậu nói đúng, tôi cũng thấy thế thật. Nhưng Nguyên Khải vẫn phải thừa kế tập đoàn. Bao năm qua, tôi cho nó được học theo ngành mình thích, nhưng không có nghĩa là sẽ làm công việc đó. Tôi vẫn muốn nó thừa kế tập đoàn AVK này..”

” Chủ tịch nghĩ cậu ấy sẽ chịu nổi chuyện này chứ? ”

” Không được cũng phải được. Chuyện gì phải gạt bỏ thì nhất định phải bỏ. ”

Bước ra khỏi cửa tập đoàn AVK, chân cậu như quy xuống, không còn một chút sức lực, cậu khóc. Ngô Kỳ lấy tay nắm chặt áo, kiềm giọng lại, nước mắt cứ lăn chã rơi xuống hai khóe mắt...Đau? Không, không còn cảm giác gì nữa.

Nguyên Khải à, Nguyên Khải, anh có biết bây giờ em như thế nào không? Anh đang làm gì vậy? Anh...nếu biết em đã chấp nhận yêu cầu kia chắc sẽ hận em lắm. Được thôi, chúng ta sẽ không gặp lại nhau nữa, Nguyên Khải...

” Tha thứ cho ngày mưa hôm ấy đã mang anh đi mất
Bỗng nhiên tỉnh giấc giữa đêm đen
Mới nhận ra rằng cuối cùng em cũng không còn rơi nước mắt nữa
Kim đồng hồ cũng sắp điểm qua ngày mai
Nỗi đau này rồi cũng sẽ theo thời gian mà khuây khỏa một chút...”

Tha thứ - Trương Ngọc Hoa

” Số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được...”

Nguyễn Khải gọi cho Ngô Kỳ đến ba cuộc, tất cả đều không được. Trong lòng anh dấy lên nỗi bất an mơ hồ, thực tập xong anh liền về nhà.

” Ngô Kỳ, Ngô Kỳ, em về chưa? ” - Nguyễn Khải đẩy cửa, vừa vào đã gọi to.

Anh đi khắp nhà, lục khắp ngõ ngách, không thấy bóng Ngô Kỳ. Kỳ thực, cảm giác bất an của anh vẫn không nguôi. Chợt có mảnh giấy màu hồng được đặt ngay ngắn trên bàn, Nguyễn Khải ngó qua, đó là nét chữ của Ngô Kỳ.

” Nguyễn Khải, em sẽ không sống ở đây nữa. Sau này cũng đừng tìm em. Chúng ta đã chia tay rồi.

Ngô Kỳ. ”

Sao? Chia tay rồi? Mấy dòng chữ vắn vắn trong một tờ giấy note nhỏ, nhưng chúng cứ như mấy nhát dao đâm thẳng vào ngực Nguyễn Khải. Ngô Kỳ, em nói thế là sao chứ? Đừng tìm em à? Ngô Kỳ, anh không hiểu... Ngô Kỳ, em đang ở đâu...?

Nguyễn Khải còn đang bị mảnh giấy kia làm cho rối trí, ý thức mơ hồ, anh định chạy nhanh ra khỏi cửa để đến nhà của Ngô Kỳ thì bị người thư ký của Âu Vũ chặn lại.

” Cậu chủ, cậu khoan đi đã.”

” Anh...tránh ra ngay.”

” Không được, chủ tịch muốn gặp cậu.”

” Tôi bảo không nghe ư? Chết tiệt...” - Nguyễn Khải nổi cáu, quát to.

” Con bình tĩnh lại ngay cho ta. Đi vào trong nhà, ta cần nói chuyện. ”

” Ba...” - Nguyễn Khải từ nhỏ đã rất nghe lời ba mình, anh chẳng dám mảy may cãi lời ông, bây giờ cũng thế, nghe ông nói, anh đành quay đầu lại nhưng trong lòng một đống tơ vò...

” Sao? Có gì mà con lại loạn đến thế? ”

” Không có gì. Ba đến đây làm gì? ”

” Ta cần con đi cùng ta đến buổi tiệc ngoại giao với các đối tác nước ngoài, ngay bây giờ. Có được không? ”

” Bây giờ? Không được, con đang gấp. ”

” Đi tìm Ngô Kỳ? Muộn rồi, giờ này con người đó đã đi đến nơi khác mất rồi. ”

” Ba nói vậy là sao? Có phải ba đã làm gì Ngô Kỳ đúng chứ? Ba nói đi. ” - Nguyễn Khải bật dậy, mặt anh đỏ lên vì tức giận.

” Thủ đoạn mà ba định sẵn đều chưa làm hết thì cậu ấy đã tự đến gặp ba và bảo rằng chấp nhận điều kiện kia. Thế nào? Con hiểu rồi chứ? ”

” Không thể nào...không thể nào...” - Nguyễn Khải mất thăng bằng, anh ngã phịch xuống ghế, tay vò mái tóc của mình trông rất thống khổ.

” Thanh, cậu hãy chuẩn bị đồ cho Nguyên Khải, năm phút nữa chúng ta đến bữa tiệc. ”

(Những câu in nghiêng là những câu nói của đối tác nước ngoài:D)

” Oh, đây là con trai ông đó sao Âu Vũ? Tướng mạo thật có khí chất.”

” Cảm ơn, con gái ngài cũng thế, thật ra đáng thiếu nữ đó. À thể hợp đồng kia ngài có gì phiền lòng không?”

” Không không, rất tốt. Tôi sẽ ký hợp đồng đó vào ngày mai đây...”

Tại buổi tiệc, tiếng cười nói rôm rả, tiếng cạn ly leng keng, từng lớp người quý tộc danh giá đều hợp đủ mặt. Gương mặt ai cũng trịnh ra một nụ cười, nụ cười rất tươi, rất lịch thiệp, và trông đến giả tạo. Họ nịnh hót để có được hợp đồng làm ăn, họ gán ghép con cái mình cũng chỉ vì bản hợp đồng đầy lợi nhuận. Thật hài!

Nguyên Khải lúc này trông rất tuyệt với bộ âu phục màu đen, mái tóc được vuốt thẳng thớm, gương mặt điển trai cùng phong thái lạnh lùng làm anh nổi bật giữa đám đông.

Sau khi được Âu Vũ giới thiệu với vài đối tác nước ngoài, anh đã xin phép về trước. Trên đường lái xe về nhà, anh ghé ngang một quán rượu bên đường. Nguyên Khải cứ nốc cạn hết ly này đến ly khác, chẳng mấy chốc trên bàn đã đầy những chai rượu nằm ngổn ngang.

Nguyên Khải say khướt, mặt đỏ bừng, miệng lảm nhảm rất nhiều thứ. Anh gục mặt xuống bàn, hai tay siết chặt lại, đôi mày chau vào nhau, anh nói thật khẽ:

” Ngô Kỳ, bây giờ anh đang rất hận em, em thật nhẫn tâm....a...Liệu sau này chúng ta sẽ gặp lại nhau chứ Ngô Kỳ? Gặp nhau rồi chúng ta sẽ...sẽ...như thế nào đây...Ngô Kỳ...Ngô Kỳ...Ngô...”

Mưa. Lại một cơn mưa đổ xuống. Mưa lạnh đã át đi nỗi đau của cả hai. Mưa đã từng chứng kiến tình cảm của họ được nảy sinh, và giờ cũng lại là mưa chứng kiến cảnh tình cảm họ bị tan vỡ. Mưa từng làm cho hai con người này ấm áp bên nhau, thế mà bây giờ lại làm trái tim họ bị ướt đẫm đến đóng băng...

13. Chương 13: Tái Ngộ

Thấm thoát đã được ba năm. Một khoảng thời gian khá dài để tạm gác mọi chuyện trong quá khứ.

Cậu nhóc Ngô Kỳ ngày nào nay đã 25 tuổi, vừa vặn xin vào được một nhà xuất bản có tiếng tăm. Cậu làm việc rất chăm chỉ nên được lòng sếp cả những anh chị đi trước.

” Tiểu Kỳ, chỗ này hình như chị bị sai gì đó, em xem thử rồi chỉ chị cái. ”

” Ngô Kỳ à, đừng nghe Liễu Liễu dụ dỗ, cô ấy là lười kiểm tra lại nên bảo cậu làm hộ đấy chứ, hà hà..”

” Anh nói gì đấy hả? Lo làm việc của mình đi, biết chưa? Ngô Kỳ à, nhớ xem giúp chị nhé. Hihi ^_^ ”

Ngô Kỳ cảm thấy chóng mặt với hai người nhân viên lớn già đầu nhưng cứ như con nít lên ba này, suốt ngày chỉ chóc nhau, khiến cậu đang là một thằng con trai 25 tuổi thì thành ông già 70 để đi giáo huấn bọn họ.

” Được rồi, để em xem giúp cho, chị Liễu Liễu. Còn anh Long, anh làm việc đi. Hai người cứ như trẻ con thế này, em nhức hết cả đầu. ” - Ngô Kỳ vừa cười cười vừa chăm chú vào màn hình laptop chỉnh sửa cái gì đó.

” Được thôi, tôi làm việc tiếp...”

Long đang nói thì dừng giữa chừng, anh bỗng chăm chú vào tập hồ sơ trên bàn, còn giả vờ như đang ghi chép gì đó, làm ra vẻ tôi đây đang rất bận.

Ngô Kỳ thấy lạ, quay đầu lại thì thấy sếp đứng trước cửa nhìn vào, ánh mắt sắc bén của sếp chia thẳng vào cái tam giác Kỳ - Liễu - Long, cậu giật nảy mình ngó đi chỗ khác.

Hạ Hoàng là trưởng phòng của Ngô Kỳ, được mọi người gọi là sếp. Sếp này trong mắt cậu là một người cực kỳ lạnh lùng, nguy hiểm, gian manh, nhưng xen lẫn trong đó là chút ấm áp khó mà thấy được bằng mắt. Thoạt nghĩ, Ngô Kỳ cảm giác thật giống với ai đó cậu từng biết...

Nguyên Khải. Đúng thế, Hạ Hoàng sao lại tạo cho cậu cảm giác thật quen thuộc. Cảm giác này từng có ở Nguyên Khải. Đã ba năm, Ngô Kỳ dù ngoài mặt rất cứng rắn, dứt khoát, kỳ thực bên trong cứ nhói lên mỗi khi nhắc đến cái tên đó...

Đang chìm trong những suy nghĩ vu vơ, có tiếng sếp vang lên:

" Ngô Kỳ, cậu pha hai ly cà phê nóng rồi mang đến phòng tôi ngay bây giờ nhé. Chỗ tôi đang tiếp một người bạn. " - Hạ Hoàng nói xong liền thoát cái quay đi.

" Vâng sếp. " - Ngô Kỳ luôn đứng phắt dậy, gập đầu theo phản xạ mỗi khi sếp ra lệnh.

" Tiểu Kỳ, em ngoan thật đấy. Sếp ra lệnh là em cứ như ấn định sẵn, đứng dậy rồi gập đầu dù chẳng bao giờ sếp nhìn thấy cả. " - Liễu Liễu xoay xoay cây bút trên tay.

" Em chỉ là...quen mặt rồi ạ hì hì. " - Cười nói xong cậu chạy đi pha ngay hai ly cà phê mang đến phòng sếp.

" Haha tớ vẫn chỉ là một tên làm công ăn lương thôi. Như cậu mới là số sướng đó chứ. "

" Chậc, sướng về vật chất thôi. Tinh thần tớ vẫn không chút bình yên a."

" Hầy, tinh thần cậu bị vấn đề gì sao? Thế sao không kiếm người yêu? Cậu định ở giá hả, giám đốc Âu? "

Ngô Kỳ sải bước chậm rãi, trên tay là hai ly cà phê nóng vừa pha, đi đến đứng trước cửa phòng của sếp. Rồi cậu cứ đứng im tại chỗ, không gõ cửa cũng không tiến vào, hai ly cà phê trên tay cậu có phần chao đảo sắp đổ..

Giám đốc Âu? Không phải chứ. Chẳng lẽ người bạn của sếp là Âu Nguyên Khải? Thật là thế sao? Bây giờ mình phải làm gì? Ngô Kỳ, mày nói thử xem bây giờ nên làm gì? Đi vào hay lui về? Lui về chắc chắn không yên với sếp. Còn đi vào, lỡ người đó đúng thật là Nguyên Khải thì làm sao???

Ngô Kỳ đang đấu tranh nội tâm kịch liệt. Cậu cảm thấy đầu mình rỗng tuếch, chẳng nghĩ được cái gì. Tay chân lại như đông băng, tiến không được, lùi không xong..

" Ngô Kỳ, sao lại không vào mà đứng như trời trồng ở đây hử? " - Hạ Hoàng mở cửa, neho mắt nhìn cậu khó hiểu.

" Sếp...a...cà...cà phê của sếp...đây..." - Ngô Kỳ lắp bắp, không dám ngửa mặt lên, cậu cứ cúi gằm xuống đất che đi một nửa gương mặt của mình.

" Cậu bị làm sao vậy? Được rồi, đưa cà phê đây. Về phòng đi. " - Nói xong Hạ Hoàng xua tay đuổi tên nhóc này về.

Vì cái tính tò mò, Ngô Kỳ đã nhanh chóng liếc nhìn bên trong căn phòng kia, và người cậu thấy hoàn toàn giống với Nguyên Khải, chỉ khác, người thanh niên này trông chừng chắc hơn nhiều, bấy nhiêu thôi cũng đủ làm cho Ngô Kỳ muốn ngất đi, cậu nhấc chân lên một cách khó khăn, chỉ vội quay đầu ra phía khác, tránh ánh nhìn của người con trai trong kia.

" Ai đấy? Cậu làm gì ngoài đó mà ồn vậy? "

" À nhân viên của tớ. Chẳng hiểu sao tên nhóc ấy lại không chịu vào đây mà đưa cà phê, cứ đứng chết trân ngoài ấy. Nói chuyện lại lắp bắp. Khó hiểu! " - Hạ Hoàng lầu bầu.

" Ồ, vậy thì hơi lạ nhỉ. Mà cậu gọi là tên nhóc sao? Nhân viên mới hửm? "

" Ừ. Mới vào được một năm. Tên nhóc ấy làm việc chăm chỉ lắm, lại còn vui tính hiền lành hoạt bát, mọi người khá thích cậu ấy. Thường ngày làm việc lạnh lẽ, hôm nay lại như ăn phải đồ ăn thiêu ấy."

" Ồ...tính ra người này không phải đã 25 tuổi rồi ư? Tên gì thế? "

” Hừm, cậu hỏi làm gì? Hmm Ngô. Là Ngô Kỳ. ”

Nguyễn Khải đang cầm ly cà phê trên tay, sắc mặt anh trắng bệch, không tin vào những gì mình vừa nghe. Ngô Kỳ? Tên giống tên là bình thường thôi mà, phải không? Thoáng chốc, anh lấy lại điềm tĩnh, nhấp chút cà phê rồi liền đứng lên chào tạm biệt Hạ Hoàng:

” Xin lỗi nhưng bây giờ tớ phải đi trước. Bữa khác gặp cậu. ”

” Ở này...” - Hôm nay mọi người ăn phải đồ thiêu hết rồi sao? Thật là....cà chớn mà. Hạ Hoàng lại lẩm bẩm một mình.

Nguyễn Khải chỉ chào tạm biệt hình thức thôi, thật ra anh đang tìm đến văn phòng của Ngô Kỳ làm việc.

” Cho hỏi văn phòng in ấn ở đâu vậy? ”

” Lầu 3, bên phía trái đó anh. ”

” Cảm ơn.”

Anh đi đến thang máy, bấm vào số 3 màu xanh kia. Chốc lát đã đến lầu 3, rẽ trái là tới văn phòng in ấn. Nguyễn Khải đứng nép bên ngoài nhìn vào. Thứ anh bắt gặp đầu tiên là mái tóc xoăn màu hạt dẻ bao năm vẫn không thay đổi, đến cái dáng người nhỏ nhắn thoăn thoắt kia, rồi đến từng nét trên gương mặt của Ngô Kỳ. Anh quan sát rất kỹ, kỳ thực anh quyết định không vào mà chỉ ở ngoài nhìn ngắm thật lâu cậu người yêu đã bỏ rơi anh ba năm trước. Ngắm xong, anh chỉ lặng lẽ để rớt lại một nụ cười dịu dàng ngày nào rồi đi mất.

**

” Này anh Long, lúc nãy em liếc qua thấy có bóng một người cực kỳ đẹp trai đứng nép bên cánh cửa đó. Em lén quan sát thấy anh ấy đứng hơn năm phút luôn, mà còn nhìn chăm chăm vào phía Ngô Kỳ nữa ” - Liễu Liễu thì thảo vào tai Long.

“ ”

” Sao không chỉ anh nhìn với, em keo kiệt quá. Ngắm trai đẹp cũng là một cách để mình phấn đấu đẹp như họ đấy, huhu T^T ” - Long kêu lên thảm thiết.

” Haha khỏi đi, anh “đẹp” sẵn rồi, phấn đấu cũng thế thôi. Anh còn không sánh lại Ngô Kỳ nữa đừng nói chi người đàn ông lúc này ^__^ . ”

“ ”

Ngô Kỳ suốt từ nãy đến giờ chỉ biết câm nín mà nghe hai con người kia thì thảo, họ nói rất nhỏ, nhưng từng câu từng chữ cứ bay vào tai cậu một cách rõ ràng nhất, khiến gương mặt cậu bây giờ chẳng khác gì trái cà chua chín mọng. Nguyễn Khải, nãy giờ là anh đứng ở ngoài sao? Anh phát hiện ra em rồi ư? Anh...đúng là con sói giả đánh hơi tìm mồi á.... Miên man suy nghĩ một hồi, Ngô Kỳ chợt thở dài thườn thượt.

**

Tan ca.

” Này Tiểu Kỳ, chúng ta đi uống một chút đi nhé. Chị đói bụng với muốn uống quá à T^T ” - Liễu Liễu liếm liếm môi, ra vẻ rất thèm thuồng...bia.

” Ừ Tiểu Kỳ đi chung với bọn anh đi. Chẳng lần nào em chịu đi cả, hay em không biết uống rượu hửm? ”

” Đâu có. Em biết uống, chỉ là...tửu lượng em không giỏi. Nên em sợ em say rồi sẽ làm chuyện xấu hổ >.< “=” ” - “=” ” ngô= “=” kỳ= “=” lắ= “=” đầu= “=” nguây= “=” nguây,= “=” sau= “=” đó= “=” mím= “=” môi= “=” ngại= “=”>

” Haha lo gì. Say thì có bọn anh chở về rồi. Bọn anh cũng không để im nếu em muốn làm loạn cái quán đâu ^o^ ” - Nói xong cả Liễu Liễu và Long kéo tay Ngô Kỳ lôi đến quán ăn gần đó.

**

” Chị ơi, cho em một cánh gà nướng, một thịt nướng, một tôm sống, một...” - Liễu Liễu mắt ngó thực đơn, luôn miệng kêu món.

” Đủ rồi Liễu Liễu, em ăn lắm thế. Chị ơi cho trước ba món này, rồi năm lon bia nhé. ”

” Vâng. ”

” Sao tới năm lon lần? ” - Ngô Kỳ mắt ngó hai người đối diện ham ăn háu uống.

” Hà hà, anh với Liễu Liễu đây uống nhiều lắm. Năm lon chẳng nhằm nhò gì đâu.”

Cả ba tùm tùm lại nói đủ chuyện trên trời dưới đất, được một lúc thì có người mang thức ăn ra. Khỏi bốc nghi ngút của mấy món nướng, mùi thơm nức xộc vào mũi của cả ba, khiến họ liếm láp thêm thường đến mức chảy cả nước bọt.

” Ăn thôi! ” - Kỳ, Liễu, Long đều đồng thanh hô lên.

30 phút sau.

” A ha ha Long à, anh hãy...ừc...hãy thôi ảo tưởng sức mạnh đi. Sao anh cứ đi so sánh mình với mấy anh đẹp trai ngoài kia vậy...ừc..”

” Hả? Em..em nói cái gì? Anh đây không thêm đâu a. Đúng không Ngô Kỳ? ”

”...Haha đúng đúng á. Anh Long cũng rất được mắt đó chứ haha... ”

” Xì, với em, sếp Hạ Hoàng là nhất, Ngô Kỳ là nhì, haha còn vài anh diễn viên ca sĩ khác nữa...”

” Chị Liễu Liễu, em đồng ý với chị, sếp rất đẹp trai a...ừc...đẹp trai cực nha...haha ”

Ngô Kỳ cùng Liễu Liễu ca tụng sếp hết lời, nhưng câu được câu không, mặt hai người đỏ bừng lên, tay chân không yên, cứ hươ qua hươ lại, vài lần làm đổ mấy lon bia lẫn ra đất. Họ say khướt rồi! Người đầu đầu bây giờ chính là anh Long đây. Long ngó hai con người đã say mềm kia, khê thở dài.

Liễu Liễu xét ra vẫn còn tỉnh hơn Ngô Kỳ một chút, vẫn còn có thể tự đứng dậy mà để cho Long dìu về. Còn Ngô Kỳ? Tên nhóc này gục hẳn ra bàn rồi. Long nhìn Ngô Kỳ trong trạng thái không biết trời đất, trong lòng anh là một nỗi thống khổ.

” Ngô Kỳ, Ngô Kỳ, ráng dậy đi em. Từu lượng gì mà yếu thế thằng nhóc này...”

” Ừm...aaa...bỏ ra. Em muốn ngủ, ngủ mà. Bỏ ra...em có say mềm thì Nguyên Khải cũng sẽ đến đón em th..ôi....ừm...”

Nguyên Khải? Là tên nào vậy chứ? Ngô Kỳ đã say còn nói mớ, thật bó tay mà. Thấy Ngô Kỳ say khướt, lẫn ra bàn ngủ như vậy, một người có thể nói là tốt bụng như Long cũng không nỡ bỏ cậu ở lại. Liễu Liễu với Long đành ngồi đó cho đến khi Ngô Kỳ tỉnh táo một chút.

Trong khi đó, phía bàn bên kia toàn những người mặc áo vest chỉnh tề, lịch thiệp, không kém phần đẹp trai. Liễu Liễu ráng mở to đôi mắt nhìn phía bên kia, bắt ngờ nói lớn:

” Ý, là cái người hồi sáng đứng nép ở cửa kia anh Long. ”

Giọng cô rất to, đặc biệt lại rõ ràng nên dễ dàng đến tai những người bên bàn kia. Nguyên Khải uống cạn ly rượu, nheo mắt ngó sang chỗ giọng nói phát ra. Anh hơi sững lại khi thấy bàn đó đầy đủ những người hồi sáng anh gặp, tất nhiên là anh đã thấy Ngô Kỳ đang gục trên bàn. Nguyên Khải đứng dậy, chậm rãi đi đến bàn của Liễu Liễu, anh hơi khom người xuống, tay đỡ lấy Ngô Kỳ, sau đó lại ngửa mặt lên nhìn hai người đối diện, nhẹ nhàng nói:

” Hai người về trước đi, tôi sẽ đưa Ngô Kỳ về.”

” Anh là ai?? ” - Cả hai Liễu và Long đồng thanh hỏi.

” Nguyên Khải. Là bạn của Ngô Kỳ. Tôi đưa Ngô Kỳ về được rồi chứ? ”

“...À vâng. Vậy phiền anh rồi. Cảm ơn. ”

” Đưa người yêu về thì có gọi là phiền không? Chào nhé. ” - Nguyên Khải dứt lời liền dìu Ngô Kỳ ra bãi xe.

Ngô Kỳ chẳng lộn xộn, mà ngược lại rất ngoan ngoãn để cho anh dìu, cậu cảm giác như được Nguyên Khải đỡ mình vậy, nên cứ thế nằm im mà mơ tiếp giấc mơ đẹp đó...

Bấy giờ, ở cái bàn chỉ còn lại hai người đang ngơ ngác nhìn nhau.

“....Em có nghe lầm không anh Long? Người yêu hả o.o? ”

” Không, em nghe đúng rồi đó, Liễu Liễu. ” - Long rất điềm tĩnh cho điều đó là sự thật.

Chỉ vì câu nói của Nguyên Khải mà Liễu Liễu bây giờ đã tỉnh táo hẳn, đi đứng không còn ngả nghiêng như lúc nãy nữa. Điều này đã làm Long vui mừng ra mặt, anh thầm cảm ơn cái người tên “người yêu” của Ngô Kỳ kia, hihi.

14. Chương 14: Chúng Ta Là Oan Gia Yêu Nhau

11:00PM.

Nguyên Khải dìu được Ngô Kỳ ra đến bãi đậu xe, liền mở cửa rồi đẩy nhẹ cậu ngồi ở ghế trước. Sau đó anh lên xe rồi phóng đi ngay. Suốt quãng đường đi, không gian khá im ắng, đến mức có thể nghe được nhịp tim của Nguyên Khải và hơi thở khe khẽ của Ngô Kỳ đã ngủ say.

Anh hồi hộp lắm! Đã ba năm rồi, anh vẫn chôn trong tim cái tình cảm đó, một tình cảm vốn rất bình thường như bao người, nhưng nó luôn làm Nguyên Khải phải luyến tiếc không nguôi...Còn bây giờ, ngồi kế bên anh, không ai khác lại chính là Ngô Kỳ. Khuôn mặt cậu ấy khi ngủ vẫn ngoan như trước, cũng hay nói mơ linh tinh:

” Ừm...Em thêm bánh kem quá, Nguyên Khải anh hãy mua...a....đ.” - Giọng nói nhỏ dần rồi im bật.

Nguyên Khải quay một nửa mặt qua phía Ngô Kỳ, cười nhẹ. Sau đó lấy tay phải chạm vào má cậu. Mềm mịn quá đi! Anh thích thú véo má Ngô Kỳ một cái:

” Ngô Kỳ, bây giờ thì anh nên lái đi đâu đây? Về nhà anh nhé? Không trả lời là đồng ý rồi đấy ^.^ ” - Nguyên Khải trưng ra nụ cười nham hiểm, tay cầm bánh lái đi thẳng về nhà.

Xe được đậu ngay ngắn trong bãi. Nguyên Khải nhẹ nhàng dìu Ngô Kỳ lên nhà. Trong ba năm không có cậu người yêu bên cạnh, anh đã chấp nhận công việc điều hành tập đoàn AVK, vì anh khá khéo léo trong xã giao nên rất được những đối tác nước ngoài đề cao, trọng dụng, và thường xuyên ký kết hợp đồng với anh. Sau đó, Nguyên Khải ra sống một mình, anh mua một căn hộ rất đẹp trong khu chung cư hiện đại.

Căn hộ rộng rãi, gồm phòng khách, hai phòng ngủ, hai phòng tắm và một cái bếp thật to. Anh chỉ dùng một phòng ngủ thôi, cái còn lại anh để trống, bạn bè đến chơi có thể ngủ lại. Còn phòng ngủ của anh được trang trí hòa nhã, thoáng mát, trông thích mắt. Có cái giường đôi đặt ở giữa, vì Nguyên Khải thích nằm ngủ rộng rãi nên chọn luôn cái giường đôi cho tiện lợi. Xung quanh là kệ sách, tủ đồ, bàn làm việc...v.v...

Nguyên Khải đưa Ngô Kỳ vào phòng mình, đỡ cậu nằm xuống giường, đắp chăn rồi xoay người đi ra ngoài. Ngô Kỳ vẫn ngủ rất say, được nằm trên chiếc giường rộng rãi, êm như nhung, cậu khoái chí lăn qua lăn lại hưởng thụ. Khoảng hai phút sau, Nguyên Khải trở lại phòng với chiếc khăn mặt thấm nước. Anh lau mặt cho Ngô Kỳ, thay cả đồ ngủ cho cậu.

Không biết có phải đã quá lâu không gần gũi nhau, Nguyên Khải lại cao hứng muốn hôn Ngô Kỳ một cái. Và anh đã hôn cậu một cái ngay môi. Rồi cái thứ hai, thứ ba. thứ tư, ừm...rồi n lần...và hai người đã hoàn toàn hòa quyện vào nhau.

Anh nâng cằm Ngô Kỳ, hôn lên môi, hôn rất nhẹ và liên tục. Lưỡi của anh bây giờ đã cuốn tròn lưỡi Ngô Kỳ, hai người hôn đến say mê, rồi thả nhau ra, thở hổn hển. Nguyên Khải nhìn Ngô Kỳ một lượt, rồi nói khẽ vào tai cậu:

” Ngô Kỳ, em đừng giãy dụa giữa chừng nhé, cứ ngoan ngoãn mà phối hợp với anh thôi...”

Bị câu nói kia phả vào tai dọa đến tỉnh táo, Ngô Kỳ khôi phục lý trí, nhận ra hơi thở nóng ran kề sát mặt mình. Là Nguyên Khải?

...Sao anh ấy ở đây? Không phải, tại sao mình ở đây mới đúng? Ồ, mà đây là đâu nhỉ? A...

Ngô Kỳ đặt quá nhiều câu hỏi trong đầu nên không biết rằng áo mình đã bị vén lên đến một nửa. Năm ngón tay thon dài của Nguyên Khải lướt khắp từ phía bụng lên đến ngực. Mặt Ngô Kỳ lúc này đã đỏ bừng bừng lan ra khắp cơ thể. Người cậu nóng hơn, bất giác rùng mình một cái. Ấy, Nguyên Khải, anh định làm trò quỷ gì đó hả...?

” Nguyên...Khải...” - Ngô Kỳ ghé tai Nguyên Khải, nhỏ giọng.

” Em tỉnh rồi sao, nhóc? ” - Nguyên Khải thả Ngô Kỳ ra, hôn lên chóp mũi cậu một cái.

” Anh...tôi chưa cho phép sao anh dám...ừm...”

Khoảnh khắc này, lời nói của Ngô Kỳ không có tí cân nặng nào cả, Nguyên Khải phớt lờ hoàn toàn, anh chỉ muốn phạt Ngô Kỳ một trận cho đáng tội thôi...

Hai cơ thể nóng áp vào thật sát, làn da tiếp xúc nhau, khiến cả hai đồng thời run rẩy.

“”

Không gian lặng đi khó hiểu.

Trong lúc này, Ngô Kỳ nghe rõ nhịp tim của mình đang đập rất nhanh và mạnh. Cậu cố gắng bình ổn lại hơi thở gấp gáp của mình. Ngô Kỳ đang hồi hộp lắm! Cậu không nghĩ sau ba năm gặp lại, Nguyên Khải và cậu sẽ như thế này.

Ngón trỏ Nguyên Khải vuốt ve cằm cậu, rồi trượt dần xuống cổ, anh hôn mạnh lên môi cậu. Nguyên Khải dường như đã cuốn lấy hết sinh khí trong người Ngô Kỳ, khiến cậu nhắm nghiền đôi mắt, hồi hải đảo theo hành động hung hăng của Nguyên Khải. Anh hôn đến khi cả cơ thể Ngô Kỳ buông lỏng mới thả cậu ra. Ngô Kỳ nhanh chóng hít thở, cậu hơi chau mày. Nguyên Khải, anh muốn trừng phạt gì tôi thì cũng đâu cần hôn đến muốn tắt thở như vậy chứ. Ngô Kỳ tức giận, chồm người dậy, vòng tay qua cổ anh, hôn ngược lại.

Em đang muốn quyến rũ tôi đó hả, Ngô Kỳ? Được thôi, tôi sẽ chiều ý em vậy.

Trả đũa Nguyên Khải được mấy một phút thì Ngô Kỳ bị anh ấn xuống giường, tấm chăn phủ lên hai người, chỉ để lộ phần lưng trần của Nguyên Khải. Ngô Kỳ lúc này mới nhận ra mình thật ngu ngốc, sao lại dẫn đường cho sói đến chỗ mồi ngon chứ. A, cậu lại còn tự nhận mình là miếng mồi ngon nữa...

Hai tay Nguyên Khải giữ chặt tay Ngô Kỳ, anh hôn cổ, sau đó là mọi góc ngách trên cơ thể cậu. Ngô Kỳ bị đôi môi hơi ướt kia chạm vào mọi phía, cậu cảm thấy rất ngứa ngáy, khó chịu. Luồng khí nóng tỏa ra khắp phòng, Ngô Kỳ tay nắm chặt drap giường, không dám ngo ngoay tứ tung, mặc cho Nguyên Khải làm gì thì làm.

Nguyên Khải ôm Ngô Kỳ, anh xoa phía sau lưng cậu, xoa đến gần sống lưng, sự động chạm này làm Ngô Kỳ khẽ nẩy người lên, hai môi cậu mấp máy làm thoát ra vài tiếng rên rỉ ủy mị. Nguyên Khải thích thú làm lại một lần nữa, Ngô Kỳ đã tự giác mà ôm lấy bắp vai anh, ấn môi mình lên môi anh một cái.

Hành động này trông thật ngoan cả đáng yêu làm cho Nguyên Khải khóe miệng cong lên, anh nói khẽ:

” Em dễ thương thật đấy, Ngô Kỳ ^.^”

Thân thể hai người dán vào nhau chặt hơn, Ngô Kỳ giật giật người, hô hấp của cả hai dần rơi vào hỗn loạn. Nguyên Khải đưa ngón tay vuốt đến chỗ nhạy cảm, chơi đùa một lát rồi rời đi, tiếng rên rỉ mị hoặc cũng theo đó mà thoát ra bên mép:

” Ừm...ừm...”

“..A...” - Nguyên Khải không chần chừ mà xâm nhập ngay vào cơ thể Ngô Kỳ, khiến cậu cảm thấy trời đất như tách ra...

Sau vài lần bị Nguyên Khải hành cho đến mệt lã, Ngô Kỳ vùi mình vào chăn, thiếp đi. Còn anh thì ngồi tựa lưng vào ghế sofa, châm một điếu thuốc, rồi hút. Làn khói trắng, mờ ảo, tỏa ra theo những đường cong đẹp mắt. Nguyên Khải lúc này trông thật suy tư. Rốt cuộc anh vẫn không tin mình có thể gặp lại Ngô Kỳ, cũng không hề nghĩ đến giữa hai người sẽ xảy ra chuyện thân mật như ban nãy. Khóe miệng nhẹ cong lên, thật sự bây giờ anh đang hạnh phúc lắm!

10:00AM

Khắp cả người bị một trận đau làm cho tê liệt, Ngô Kỳ lười nhác nằm quẩn mình trong chăn, chỉ mở mắt nhìn ngó xung quanh tìm Nguyên Khải. Bất ngờ cậu bị hôn một cái ngay trên má, ngược mắt lên thì thấy khuôn mặt của anh.

” Còn chưa chịu dậy sao? Hình như hôm nay em phải đi làm đấy. ”

” Chết! Trễ giờ làm mất rồi. Mình sẽ bị trừ lương, bị sếp rầy, bị...Aaaaaaaa >“< ”=“” -=“” ngô=“” kỳ=“” hoảng=“” loạn,=“” ngồi=“” bật=“” dậy=“” múa=“” tay=“” múa=“”>

” A ha...bình tĩnh đi. Anh đã xin phép dùm em rồi. Hạ Hoàng rất vui vẻ gật đầu đồng ý, em đừng lo. ” - Nguyên Khải phả ra một làn khói trắng đục, cười dịu dàng.

“...Thế sao không nói sớm? Mà anh có nấu cơm không? Tôi đói lắm rồi. ” - Ngô Kỳ sau khi nghe Nguyên Khải nói, lập tức bình thản, hất mặt về phía anh.

” Em đang ra lệnh cho anh đó à? Không có cơm.”

“”

” Không có cơm thật sao? Thế anh đi nấu nhanh đi, còn ngồi đó? ”

Nguyên Khải nheo mắt, ánh mắt anh như là đang rất kiềm nén cơn giận, anh đứng dậy đi đến chỗ Ngô Kỳ, ghé sát tai cậu:

” Sau ba năm gặp lại, tôi cũng lại ăn sạch em rồi, bây giờ nấu cho em ăn một bữa cũng không phải không đáng. ” - Dứt lời hôn ngay lên môi Ngô Kỳ một cái rồi quay người đi ra ngoài.

“ ... ”

Ăn sạch mình rồi...Mình là bị ép buộc làm tình đó chứ...Trong lòng Ngô Kỳ nổi lên một cơn ầm ục không thể nói.

” Ăn mau rồi chúng ta đi mua một ít đồ. ”

” Đồ gì? ”

” Đồ mặc. ”

” Làm gì? ”

” Đồ em anh giặt mất rồi. Không lẽ em định mặc đồ của anh mà về nhà? Em xem, đồ anh rõ ràng không vừa với em, em bận vào trông rộng thùng thình a. Hay em định đi về với bộ dạng người nguyên thủy?...:))

” - Nguyên Khải cười thành tiếng.

” Anh...đợi đồ tôi khô rồi tôi sẽ về. ”

” Em muốn ở lại đây nên viện cớ đúng chứ?:)) ”

“ ... ”

Ngô Kỳ im lặng, chỉ cắm cúi ngồi ăn không ngó cái tên mặt dày kia thêm lần nào nữa. Cậu nhớ rất rõ lúc trước cửa cấm anh ta, cậu rất mặt dày mà theo đuổi, còn anh ta lại cực kỳ nho nhã, lạnh lùng, đàng hoàng. Thế sao bây giờ, anh ta lại mặt dày cả gian hiểm hơn cậu nữa vậy. Ngô Kỳ vừa nghĩ vừa mím môi lại, ầm ỨC.

19:00PM

” Giờ này có phim kia hay lắm, anh bật qua cho tôi xem đi. ” - Ngô Kỳ tựa vào ghế sofa, ôm gối ngó màn hình, “ra lệnh” cho Nguyên Khải.

” Remote đây, em tự xử đi. ”

” Anh bật đèn luôn đi, lười lấy a...T^T ”

” Hừm? Em có tin nếu em ra lệnh cho tôi một lần nữa thì tối nay cả ngày mai em không về được nhà không?? ”

“”

Lời Nguyên Khải vừa dứt thì cái remote trên tay anh cũng được Ngô Kỳ cầm lấy. Kỳ thực, trước giờ cậu vẫn là người sợ anh ta, nghe lời anh ta răm rắp. Ngô Kỳ lại bị một trận ầm ỨC hành hạ, đành nuốt nó vào bụng cho trôi tuột theo đường tiêu hóa.

Bỗng Nguyên Khải cất tiếng, mắt cậu khẽ hướng theo tay anh, ra ngoài ban công:

” Đồ em khô rồi, em có định về không, Ngô Kỳ? ”

Thật lâu, anh không thấy Ngô Kỳ trả lời, liền quay qua thì thấy tên nhóc đó ôm gối ngủ mất rồi. Anh nheo mắt nhìn cậu, rồi lại trừng ra nụ cười gian manh. Em lại đang giả vờ ngủ đó hả? Quá ngại để bảo một câu rằng em muốn ngủ lại đêm nay sao hả Ngô Kỳ? Em đúng thật đáng yêu. Nguyên Khải áp qua bên cạnh, véo má cậu một cái, rồi ẵm cậu lên giường. Thực ra tối nay Nguyên Khải quyết định sẽ để Ngô Kỳ được ngủ một giấc thật ngon.

Sáng hôm sau.

” Phiền anh quá, tối qua tôi không nên ngủ quên như vậy T^T ”

” Không sao, tối qua em cũng ôm anh ngủ ngon lắm mà ^.^ ”

“...Chào nhé! ” - Ngô Kỳ hung hăng đóng cánh cửa cái rầm, trong bụng lại thầm mắng Nguyên Khải mặt ngày càng dày.

Nguyên Khải sau đó chỉ lặng thinh đi vào bếp lấy một cốc nước. Anh vừa uống vừa suy tư. Ba năm trời, tôi chẳng để ý đến ai cả. Tôi là đợi gặp lại em. Và bây giờ, em đã ở đây, ở rất gần tôi. Em nghĩ em sẽ thoát khỏi tôi sao, Ngô Kỳ? Nếu trước đây là em theo đuổi tôi, thì bây giờ tôi sẽ cửa cấm em!

Ngô Kỳ bây giờ đã về đến nhà, vội vã thay quần áo thật nghiêm chỉnh và xách cặp đến công ty. Cậu chạy hối hả ra đến bên xe, vừa kịp lúc xe gần đi, cậu nhảy vọt lên. Đảo mắt tìm một chỗ ngồi ưng ý, Ngô Kỳ đi thẳng xuống phía gần cuối xe, ngồi vào chỗ, thở hắt hển. Mém là trễ giờ rồi, may quá đi.

Vừa vào đến công ty thì đã gặp phải sếp đứng hướng dẫn những người mới vào làm.

” Phải, các bạn nên làm như thế này, ở công ty chúng ta thì thường...” - Hạ Hoàng đang nói giữa chừng, thấy Ngô Kỳ đi tới, vội ra hiệu cho mấy người kia đi trước.

” Chắc, trễ năm phút, trừ 1/3 lương của cậu nhé Ngô Kỳ? ” - Anh ngó đồng hồ trên tay, trêu cậu.

” Sếp! Sếp à, chỉ có năm phút thôi mà, tại...tại sáng nay em lỡ xe buýt (cậu nói dối thật trắng trợn) ” - Mặt Ngô Kỳ méo xẹo, ra sức viện cớ để lấy lòng thương hại của sếp.

” Trễ xe? Sao lúc này Nguyên Khải lại gọi cho tôi bảo rằng tối qua cậu ngủ ở nhà anh ta, sáng nay dậy trễ, còn phải về nhà thay đồ đi làm, nên hãy bỏ qua cho cậu...” - Hạ Hoàng không nhìn Ngô Kỳ, nét mặt anh cứ bình thản mà nói hết câu.

Còn Ngô Kỳ bị dọa đến toát mồ hôi, cậu biết mình bị chụp mũ rồi, cậu nói dối kia đã bị bại lộ, và cậu sắp...đi chết thật! Anh chu đáo như thế tôi rất lấy làm biết ơn, nhưng bây giờ sự chu đáo của anh đã hoàn toàn giết tôi không bằng dao rồi, Nguyên Khải chết tiệt kia.

” Thôi được rồi, cậu làm việc đi. Một không được nói dối như thế nữa, không thì...lương của cậu sẽ bị lãnh hậu quả đấy” - Sếp dứt lời liền quay lưng đi một mạch.

“”

May mắn thật. Sếp rộng lượng thế này ư, mình thương sếp chết được đây, hihi. Ngô Kỳ thầm vui mừng trong lòng, đi lên phòng chuẩn bị làm việc. Ngô Kỳ bước vào, Liễu Liễu và Long chỉ gật đầu chào một cái rồi tiếp tục bận rộn. Cậu thấy hơi lạ khi họ không túm tụm quẩn lầy cậu điều tra đủ thứ như mọi ngày, có lẽ họ đang quá bận chăng? Suy nghĩ linh tinh một lúc thì Ngô Kỳ cũng chịu ngồi vào bàn tập trung điều chỉnh mấy đề tài bài báo.

Đã năm giờ chiều, cũng là lúc tan ca. Ngô Kỳ uể oải vươn vai một cái, cậu rất mệt nhưng vẫn phải cố lên công ty, không thì tháng này cậu sẽ ăn mì tôm mất. Bỗng Liễu Liễu vỗ vai cậu:

” Tiểu Kỳ, khai mau, Nguyên Khải là gì với em hở? ^o^ ”

” Anh thấy hai người rất thân mật a. Phải chăng...?:)) ” - Long chen vào phụ họa.

“”

” Dạ, chúng em là...” - Ngô Kỳ nặn mãi mới gằn ra được câu nói thì bị cắt ngang trắng trợn.

” Người yêu.”

Sáu con mắt quay qua phía cửa, thấy Nguyên Khải đứng ở đó khoanh tay trước ngực dựa vào tường, trả lời dùm Ngô Kỳ.

” A! Là...anh chàng hôm bữa...”

” Ngô Kỳ à, bạn em đến rồi kia, sao còn đứng im đó? ”

“”

Nguyên Khải chẳng đợi Ngô Kỳ hoàn hồn, anh đi đến kéo tay Ngô Kỳ dẫn đi.

Long thấy cảnh tượng này, anh vẫn rất bình thường như chẳng có gì to tát. Còn Liễu Liễu, cô nàng mặt đỏ lên, mím môi lại như muốn kìm nén tiếng hét của mình, sau đó lại cười lên trông thích thú. Long nhìn cô với ánh mắt khó hiểu. Thực chất cô nàng Liễu Liễu đích thị là một...hử nữ, nhưng cô ngại ngần không dám lộ ra. Thế mà bây giờ vì những hành động của Nguyên Khải đã làm Liễu Liễu bộc phát tất cả sự thích thú cuồng nhiệt đó.

Nguyên Khải đẩy Ngô Kỳ vào trong xe.

” Anh đưa tôi đi đâu vậy hở? ”

” Đi ăn, được không? ”

“ ...Được...”

” Anh biết mà, em từ chối anh thì có thể, chứ đồ ăn thì không bao giờ! ” - Anh nhoẻn miệng cười.

“” - Ngô Kỳ lại thẩm mắng Nguyên Khải trong bụng.

” Em đừng ăn hết thịt như vậy chứ! ”

” Em phải ăn cả rau nữa. ”

” Này em định chờ hết rau lại cho anh xử đó sao, Ngô Kỳ? ”

Suốt buổi ăn, Nguyên Khải muốn điên đầu với Ngô Kỳ. Cậu luôn miệng gọi tất cả các món thịt ra và một mình xử hết. Còn rau củ quả thì Ngô Kỳ tốt bụng để dành cho Nguyên Khải. Anh bất lực nhìn Ngô Kỳ bình thản ăn uống không đếm xỉa đến lời nói của anh.

” Ăn no chưa? ”

” Rồi.”

” Vậy giờ muốn đi đâu? ”

” Đi về. ”

” Tại sao? ”

” Buồn ngủ. ”

Nguyên Khải hỏi cái gì, Ngô Kỳ ngoan ngoãn trả lời cái đó, tuy chỉ là mấy câu trả lời cụt ngủn mất hứng. Anh chẳng hỏi cậu nữa. đứng dậy cầm tay cậu lôi ra ngoài. Nguyên Khải hung hăng đè cậu vào vách tường, phía sau lưng Ngô Kỳ bị một mảng lạnh băng làm cho run rẩy.

”...Anh định làm gì? ”

” Chẳng làm gì. ”

” ”

” Ngô Kỳ, ba năm qua em có nhớ anh không? ”

” ”

” Ngô Kỳ, hãy trả lời câu hỏi của anh đàng hoàng. Anh hỏi lại, ba năm qua em có nhớ anh không?? ”

” Có quên bao giờ mà nhớ...” - Ngô Kỳ buông lỏng tay, dựa vào mảng tường phía sau, đáp rất nhỏ.

Nguyên Khải nghe được toàn vẹn câu trả lời kia, anh ôm Ngô Kỳ vào lòng, ôm rất chặt, giọng anh run lên như sắp khóc:

” Thật chứ? Tình cảm của em vẫn là như trước phải không, phải...không...Ngô K..ỳ??”

” Có còn đi nữa thì có được gì chứ? Chúng ta cũng đâu thể quay lại. ” - Ngô Kỳ lạnh lùng nói.

” Tại sao...?” - Nguyên Khải gần như đã bị đứng hình bởi câu nói kia.

” Anh đừng có cố chấp nữa, anh có biết nghĩ không? Ba anh thì sao hả? Ba anh sẽ chấp nhận chuyện này sao? Ba năm trước, những chuyện kia vẫn chưa đủ khó khăn cho tôi sao? Anh còn định để ba anh làm gì gia đình tôi nữa? Anh nói đi! ” - Ngô Kỳ xô anh ra, tiếng hét xen lẫn với sự run rẩy...

Trong lòng Nguyên Khải lúc này dâng lên nỗi xót xa khôn xiết, anh cảm thấy đau lòng khi nghe những lời mà Ngô Kỳ nói, phải chăng ba anh đã quá áp bức gia đình Ngô Kỳ, ông ấy đã làm tổn hại quá nhiều đến cậu, đến mức làm cho Ngô Kỳ sợ hãi như vậy? Nguyên Khải là đau lòng vì Ngô Kỳ, vì những cảm giác mà cậu đã phải hứng chịu...

” Chúng ta về nhà rồi nói tiếp nhé. Ở ngoài trời tối thế này, em sẽ bị cảm lạnh mất. ” - Dứt lời liền nắm tay Ngô Kỳ bước đi.

Suốt đường đi, Ngô Kỳ chẳng hé môi câu nào, Nguyên Khải cũng thế. Anh chỉ im lặng lái xe, lâu lâu lại nắm tay Ngô Kỳ một chút, rồi nhận ra rằng tay cậu rất lạnh, khiến anh cảm thấy mình thật quá nhu nhược, yếu đuối đã không thể bảo vệ được người anh yêu.

Về đến nhà, Ngô Kỳ lẳng lặng ngồi phịch xuống cái ghế sofa, ngả lưng tựa vào, trông rất mệt mỏi. Nguyên Khải cũng ngồi kế cậu, đặt hai tay lên hai đầu gối, anh hơi cúi mặt xuống, bắt đầu nói:

” Ba năm trước, lúc em bỏ đi, anh đã cố gắng tìm em ở mọi nơi, vừa bị chuyện tình cảm làm cho rối trí, lại còn bị ba bắt ép thừa kế AVK, anh thật sự áp lực. Một năm trời anh chỉ ăn chơi, rồi lại rượu chè nhếch nhác, tối lại lún la đến các quán bar, lúc đó anh thật sự hư đốn. Bất ngờ, anh nhận được tin ba anh bị tai nạn xe, vì tình hình quá nặng, ông ấy đã không thể qua khỏi. Anh đã phải chịu thêm một cú sốc. Anh gần như...gần như là suy sụp hoàn toàn. Tuy nhiên, có anh Thanh là thư ký của ba, ở bên giúp đỡ hướng dẫn anh rất nhiều...Và sau này em thấy đó, anh đang điều hành tập đoàn AVK. Quan trọng, trong suốt ba năm đó, anh chẳng để ý đến bất kỳ ai, anh là vẫn đợi em quay lại, em có...hiểu không? Như thế vẫn chưa được coi là thật tâm sao? ” - Nói xong Nguyên Khải ngửa mặt lên, quay sang phía Ngô Kỳ.

Từ trước đến giờ, Ngô Kỳ luôn là một người có đầu óc đơn giản, nghĩ gì làm đó, dễ giận cũng dễ quên, nghe Nguyên Khải kể lại những gì xảy ra trong ba năm trước, cậu không nói một câu gì. Ngô Kỳ quay lại nhìn anh, cậu ôm anh, ôm rất chặt.

” Em xin lỗi, Nguyên Khải. Nếu lúc đó em vẫn kiên quyết thì sẽ không làm anh thành ra như thế. Lúc đó thật sự em rất hận, hận ba anh, hận luôn cả anh đã quá nhu nhược...Em không ngờ anh đã phải chịu quá nhiều áp lực như vậy. Anh biết không, trong ba năm đó, em không để ý đến ai cả, vì em đã yêu một người, mà người đó bây giờ đang được em ôm đây này ^__^ ” - Ngô Kỳ luôn làm câu chuyện thêm hài hước cả lạc quan khiến Nguyên Khải phải phì cười.

“...Em có thôi đi cái kiểu câu chuyện đang rất cảm động thì lại xen vào chi tiết hài hước không hở? ” - Nguyên Khải cười, xoa cái mái tóc xoăn của cậu.

” Cảm động quá tí nữa em sẽ khóc mất, lúc đó chỉ tội anh phải dỗ em nín thôi hihi. ”

” Ngô Kỳ, anh yêu em ” - Nguyên Khải ghé sát tai Ngô Kỳ, thì thào.

” Biết từ trước rồi:p ” - Ngô Kỳ lại chồm lên, vòng tay qua cổ anh, hôn lên trán.

Có thể mọi người đều hiểu sau cái hôm đó thì hai người như thế nào rồi nhỉ? Phải, họ đã quay về bên nhau. Tình cảm đẹp đẽ đó lại được vun đắp, vun đắp từng chút một. Mọi người thử nghĩ xem cuộc sống sau này của họ sẽ như nào?! Tôi lại thích cái kết như này này (///^.^///)

Buổi trưa, Nguyên Khải hẹn Ngô Kỳ ra quán cơm đối diện công ty cậu cùng ăn trưa. Đồng hồ điểm 12 giờ, là lúc nghỉ trưa. Ngô Kỳ hăng hái chạy vụt ra khỏi phòng đi đến quán cơm. Cậu bước vào, đảo mắt tìm Nguyên Khải. A! Anh ấy ở đằng kia. Ở khoản đã, nếu mình không nhầm thì có thằng nhóc con nào ngồi...kế bên Nguyên Khải???

Ngô Kỳ đi chậm rãi đến trước bàn, ngồi phịch xuống ghế, đối diện hai con người kia. Một người đàn ông bận áo vest, khuôn mặt đẹp trai miến bàn, kế bên là một cậu nhóc tầm ba tuổi, miệng dính đầy kem, đang hí hoáy múc sạch cái ly. Ngô Kỳ nheo mắt khó hiểu nhìn Nguyên Khải, tăng hăng:

” Nguyên Khải, đây là...? ”

” À, đây là...” - Nguyên Khải đang nói giữa chừng thì bị một tiếng nói non nớt, trong trẻo cắt ngang.

” Baba. Baba ơi, kem hết rồi T^T ” - Cậu bé ngây ngô kia ngược mắt nhìn Nguyên Khải, nũng nịu.

” Baba??? ” - Ngô Kỳ bị dọa đến muốn ngất đi.

” Ngô Kỳ, đây là Tiểu Tường, con trai của Bối Nhi. ” - Nguyên Khải nhìn cậu cười dịu dàng.

“... A! Là...con trai Bối Nhi. A ha ha..vậy mà em còn tưởng...Thằng bé dễ thương thật ” - Ngô Kỳ rất thích con nít, nhất là con trai, cậu nhướn người lên trước véo má Tiểu Tường một cái rồi cười thích thú.

” Ngô Kỳ, em thích Tiểu Tường không? ”

” Em thích lắm. ”

” Chúng ta nhận Tiểu Tường làm con nuôi nhé! Anh là baba, còn em là...mama:)) ”

“...Được sao? Có thật không Nguyên Khải? Chúng ta sẽ là ba mẹ nuôi của Tiểu Tường á? ” - Ngô Kỳ vừa nói vừa mở to mắt nhìn anh, mặt cậu đỏ lên.

Nguyên Khải còn tưởng khi mình nói xong câu kia thì Ngô Kỳ sẽ nhảy dựng lên mà đòi lại công bằng, không chịu làm mama nữa chứ. Nhưng không ngờ Ngô Kỳ lại thích thú đến đỏ mặt như vậy. Anh nhẹ nhàng gạt đầu:

” Ừ là thật.”

” Tiểu Tường, sau này con sẽ gọi người này là...mama nhé? Nhớ chưa nào? ”

” Nhưng chú ấy là con trai...” (Con nít luôn ngây ngô =))))))))))

” Chú ấy là con trai, nhưng làm mama lại rất giỏi đấy! ” - Nguyên Khải nén tiếng cười lại.

“....” - Còn Ngô Kỳ mặt càng lúc càng đỏ.

” Thật ư? Vậy con sẽ nhớ. Mama, mama tên gì thế ạ? ”

” Ngô...Là Ngô Kỳ. Tiểu Tường có thích mama không? ” - Ngô Kỳ giả giọng dụ dỗ con nít.

” Thích ạ. Mama da trắng má hồng đẹp trai thật đó. Tiểu Tường cực thích mama luôn rồi ^o^ ”

Ngô Kỳ nghe vậy chịu không được đã đứng dậy đi sang chỗ Tiểu Tường mà ôm cậu bé một cái, vừa ôm vừa xoa xoa mái tóc đen tuyền kia, cậu như vui mừng đến sắp khóc. Nguyên Khải đưa mắt nhìn hai người trước mặt mình, khẽ mỉm cười.

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hac-lang-an-bap>